

A BENCÉS DIÁKSZÖVETSÉG HÍRLEVELE

Ora et labora!

Első küldöttgyűlésünk Pannonhalmán

A Bencés Diákszövetség 2004. május 29. napján 9.30 órakor évi rendes küldöttgyűlését hirdette meg Pannonhalmára. Sajnos, az eredeti időpontban a küldöttek nem kellő létszáma – kevesebb, mint a küldöttek 2/3-a jelent meg – miatt határozatképtelen volt a küldöttgyűlés, ezért azt a meghívóban közölték szerint új időpontban, 10 órakor tudtuk érdemben megtartani. Ez volt az első olyan évi rendes küldöttgyűlésünk, amelynek a pannonhalmi kolostor adott otthont; de az is, amely május 31. napja előtt megtartva fogadhatta el az előző évi beszámolót. Mindkettő rendkívüli jelentőségű a BDSZ életében, bár az utóbbihoz hozzá fogunk szokni.

A küldöttgyűlésen meghozott döntések alapvetően meghatározzák a Szövetség jövőbeni életét. A BDSZ elnöksége már évek óta vizsgálja, hogy a szervezet közhasznú egyesületként történő bejegyeztetése milyen hatással lehet a Szövetség életére. Mik azok a plusz elvárások, amiknek meg kellene felelni, és mik azok az előnyök, amik miatt érdemes ezeknek a – többlet feladattal is járó – feltételeknek megfelelni.

A civil társadalomban érzékelhető változások megérlelték azt az elnökségi döntésen nyugvó előterjesztést, hogy a küldöttgyűlés elé kerüljön egy olyan, az Alapszabály módosítására vonatkozó javaslat, amely elfogadása esetén kérhető a Győr-Ménfőcsanak Megyei Bíróságtól a Bencés Diákszövetség közhasznú szervezetkénti nyilvántartásba vétele. Ez a javaslat először a 2003. novemberi küldöttgyűlésen került napirendre, ahol azt – a jogos aggályok megfogalmazásával – átdolgozásra azzal adták vissza, hogy egy jogszövegből álló bizottság módosított formában terjessze azt elő a 2004. tavaszán megtartandó küldöttgyűlés elé.

Elsősorban a bizottság elnöke, *dr. Jobbágy Lajos* (Ph 69) kecskeméti diaktársunk alapos szakmai munkájának köszönhetően a küldöttgyűlés 2004. május 29-én olyan javaslatról

tárgyalhatott, amelyet az Alapszabály szelleméhez illeszkedőnek talált, továbbá alkalmasnak ítél a közhasznú besorolás eléréséhez; ezért változtatás nélkül elfogadott.

A küldöttgyűlés megtárgyalta azt is, hogy a Bencés Diákszövetség a győri és a pannonhalmi gimnázium végzősei számára az év kezdetére olyan jellegzetes ajándékot adjon, amely azon túl, hogy felkelti irántunk a fiatalok figyelmét, szívesen használt tárgy is lehet.

A küldöttgyűlés még azt is megvitatta, hogy a jövőben az évi rendes küldöttgyűlést Szent Benedek március 21. napi ünnepéhez kapcsolódóan kellene megrendezni. E tárgykörben döntött arról is, hogy a jövőben a küldöttgyűlés és az elnökség határozatait a Hírlevélben rendszeresen közzé fogjuk tenni.

1/2004. (V.29.) számú határozat:

A Küldöttgyűlés a Bencés Diákszövetség 2003. évi pénzügyi beszámolóját egyhangú határozattal elfogadta.

2/2004. (V.29.) számú határozat:

A Küldöttgyűlés egyhangú határozattal kimondta, hogy a Bencés Diákszövetség a közhasznú jogállást meg kívánja szerezni.

3/2004. (V.29.) számú határozat:

A Küldöttgyűlés egyhangú határozattal elfogadta a közhasznú jogállás megszerzése érdekében a Szövetség elnöke által előterjesztett módosított és egységes szerkezetbe foglalt Alapszabályt.

Egyidejűleg a Küldöttgyűlés felhatalmazza a Szövetség elnökét, hogy a szervezet közhasznúsági nyilvántartásba vétele érdekében a szükséges intézkedést tegye meg.

Dr. Németh Szilárd (Ph 81)
ügyvezető elnök

Beszámoló a BDSZ Mária Kongregáció VII. – bodajki – zarándoklatáról

A székesfehérvári egyházmegyéhez tartozó magyar, német és szlovák lakosú Bodajk község egyben a SÉGÍTŐ MÁRIA kegyhelye. Ezévi zarándoklatunk, mely immár a hetedik, ide vezetett, hogy kérjük a Szűzanya oltalmát, segítségét hazánkra, a BDSZ tagjaira, a résztvevőkre és valamennyiünk hozzáértésére.

Egyes szerzők a legrégebbi magyar búcsújáró helynek tartják. A település környékét már Anonymus is említi. A 12. század végén a falut III. Béla király a dömösi apácák, Szent Margit prépostságának adományozta. Az ott lévő kápolnát és forrást – a török hódoltság alatt – a törökök is használták, s így, ha részben tönkremenve, átalakítva, de fennmaradt. 1697-ben a Móron letelepedett kapucinus atyák újjáépítették Bodajkon a kápolnát. Az újjáépített templomnak barokk stílusú oltárai, szőszéke és orgonája ma is csodálatra méltó. Colloredo bécsi grófnő a passauai Segítő Szűzanya kegyképének (Mariahilf) másolatát adományozta a templomnak. A bodajki Szentkút vize ekkor már híres volt. A forrás vizéből a búcsúsok vittek és visznek haza ma is. Fő búcsúját Mária neve napján (szeptember 12-én) tartják.

A Szűzanya – a kissé hűvös reggel után – napközben csodálatos időt biztosított a résztvevőknek, akik busszal, vonattal vagy éppen autókkal érkeztek a BDSZ területi szervezeteinek mintegy feléből. 112-en voltunk, igaz, nemcsak BDSZ tagok és családtagjaik, hanem a Legio Christi felügyelete alatt Budapesten a Fő utcában működő Szent Benedek Általános Iskola és Gimnázium VIII/b osztályának 17 fős csoportja *Papp-Török József* osztályfőnök úr vezetésével, valamint a kóbányai

lengyel templom Rózsafüzér Társulatának 7 tagja is közösen imádkozott velünk.

A korábban érkezők a templom melletti zarándokudvarban gyülekeztek. Egy részük elsétált a közelben lévő Kálváriához, amelyet 1737-ben építettek. A kőfal mögött a torony nélküli kápolna, a kőkereszt és a párosával elhelyezett stációk állnak. A kerítésen egykor angyalszobrok álltak, Krisztus kínszenvedésének eszközeivel.

A hagyományoknak megfelelően a zarándoklat ünnepi szentmiséje előtt megérkezett a BDSZ elnöke, ügyvezető elnöke családostul és főtítkára is. A zsúfolásig megtelt templomban, a 11 órakor kezdődő szentmisének *dr. Bíró László* püspök atya (Ph.58) volt a főcelebránsa. Homiliájában napjaink társadalmi problémáinak feldolgozására, egyik legfontosabb gyógymódként, az isteni kegyelemnek két igen fontos elemét: a család szerepét, a különböző korú, célzatú katolikus közösségek egymásroutaltságát és szükségszerű összetartozását, egységét fejtegette. A templom barokk orgonáján *Kovács Dezső* (Cs 51) karnagy úr, diaktársunk játszott, akinek aznapra még helyettesről is gondoskodnia kellett a csepelli Jézus Szíve templomban. Különösen megható volt a szentáldozáson résztvevő öreg diákoknak és családtagjaiknak, a vendégeknek, valamint a VIII/b osztály tanulóinak átszellemlélt, áhitattal teli magatartása.

A szentmise után valamennyien – most már ismerősként, egy nagy család tagjaiként – beszélgetve vonultunk át az átellenben működő Gaja vendéglőbe. Itt éppenhogy elfértünk, de a kiváló minőségű és bőséges ebédet mindenki jóízűen

elfogyasztotta. A finomságok mellett a gyors, szakszerű kiszolgálásért is elismerés jár a gazdának és az ott serénykedőknek. Az ismerősök, szomszédok, régi diáktársak hangos beszédétől, nevetésétől volt tele a nagy terem. Még püspök atya is – ebéd végeztével – a régi osztálytársak asztalánál kötött ki. Az asztali áldás után a jelenlévők megállapodtak, hogy zárándoklatunkat a jövő évben is megtartjuk, ha a Mindenható is úgy akarja. Hogy mikor és hol lesz, még pontosan nem tudni, de szervezése már elkezdődött.

Az elbocsátó litánián püspök atya megköszönte Bodajk esperes-plébánosának kedvességét, segítségét, a szervezést, és Isten áldásával bocsátott utunkra. A zárándokudvarban még egy kis beszélgetést és rendcsinálást követően, lélekben feltöltődve mindenki hazaindult, kivéve a fiatalokat, akik osztályfőnökükkel még két napig a környékkel ismerkedtek.

Szentendre, 2004. Nagyboldogasszony havában.

Dr. Kovács Attila (Ph.55)
a BDSZ Mária Kongregációjának szervezője

Karlovitz Béla (1904– Pp 22 – 2004)

(Emlékbeszéd Pannonhalmán 2004. május 29-én)

Főtisztelendő Bencés Atyák!

Tisztelt Elnökség! Kedves Diáktársak!

Karlovitz Béla bencés öregdiákra emlékezünk, aki a 100. életévben hunyt el. 1904. november 9-én született, halála az idén tavasszal következett be; így nem érhet meg a jubileumi, 100. születésnapját.

A *Karlovitz-család* generációkon keresztül a pápai életnek közismert szereplője. Édesapja *Karlovitz Adolf* gyógyszerész, édesanyja a pápai *Hanauer* vaskereskedő leánya, akinek fivérért, *Hanauer Á. István* váci püspököt a magyar katolikus társadalom jól ismerte. A *Karlovitz-patika* a bencés gimnázium épülete mellett létesült, így sokan – és a bencés diákok valamennyien – ismerték. A patikát államosították, helyén korábban mosoda, ma bankfiók működik.

Három testvére közül ő a legfiatalabb. Bencés diák lesz, 1922-ben érettségizik. 1926-ig a Műegyetem gépészmérnöki karán tanul. Ekkor fivérével Zürichbe megy, az Eidgenössische Hochschuléra, ahol elektromérnöki képesítést szerez (ez a kar akkor még Budapesten nem létezett).

Karlovitz Béla emlékét idézve, a pápai bencés gimnáziumról – teljes nevén Katolikus Szent Mór Gimnázium – szeretnék szólni. A gimnáziumot 1638-ban a pálosok alapították. II. József feloszlatta a rendet, jó ideig kétséges volt az iskola – a kisgimnázium – fennmaradása. 1806-ban a bencés rend vette át, első igazgatója *Borsós Gellért*. A kisgimnáziumból (három osztály), algimnáziumot (négy osztály), majd főgimnáziumot (nyolc osztály) szerveztek. 1915-ben tartották az első érettségit. A bencések 142 éven át, az 1948-as államosításig tanítottak itt. Az államosított iskola később Türr István nevét vette fel.

1988-ban – háromnapos ünnepség keretében – ülték meg a 350 éves jubileumot. A díszes jubileumi könyvben bencés öregdiákok írásait is megtaláljuk. 1996-ban a gimnázium főbejárata melletti falon – a volt bencés diákok kezdeményezésére és áldozatvállalásából – emléktáblát helyeztek el a volt bencés tanárok emlékére. A szép ünnepségen a város polgármestere és a gimnázium igazgatója után bencés öregdiák méltatta az eseményt és a 142 éves múltat.

A mai iskola az elődre emlékezve sosem mulasztja el annak szellemét felidézni, és a hajdani bencés iskola erényeit követendő példának tekinteni.

Karlovitz Béla életútjára visszatérve: Svájci leányt vesz feleségül, a diploma után hazatér, és a Fővárosi Elektromos Műveknél helyezkedik el. Egy fejlesztési elképzelés kidolgozása végett – amire itthon nem talált lehetőséget – 1938-ban az amerikai Westinghouse céghez megy ki. Családja egy év múlva szándékozik követni. A hajóútra készülnek, a hajó csomagterébe kerülő „egyenládák” már csomagolva. Ekkor azonban kitor a háború, a család itthon reked, majd az asszony és gyermeke Svájcba megy. Csak a háború után, 1946-ban tudnak a családfőhöz kiutazni.

Szénior diáktársunk odakinn különböző laboratóriumokban dolgozik. Fő kutatási területe a plazmaállapot energetikai hasznosításának a kérdése és a turbulens lángokkal kapcsolatos problémák voltak.

Az 50-es években, majd azt követően nem volt ajánlatos külföldről hazatelepülni. Bizalmatlanság, vegzatúra lett az osztályrésze azoknak, akik valamilyen okból ezt mégis megtették. Így Béla bátyánk is ott kinn maradt, annál is inkább, mert az évek során szép egzisztenciát létesített magának.

Mindazonáltal az itthoni család és Pápa iránt őrizte a szeretetet, ragaszkodást. Három alkalommal hazalátogatott, és hogy ez nem történt meg többször, annak szomorú oka abban rejlik, hogy családtagjai – felesége és két gyermeke is – kihalt mellőle.

Tudományos tevékenységét még nyugdíjas korában is folytatta. 2002-ben egy tanulmányát megküldte *Fáber Miklós* (Bp 48) barátunknak, a BDSZ elnökének. Ezzel a bencés diákmúlt nem feledett emlékét, a hozzá való ragaszkodást is demonstrálta. Három gyermeke és 14 unokája volt.

Karlovitz Bélára emlékezve nem tudjuk megkerülni a 20. századi magyar történelmet. A tehetséges ifjú nem akart külföldön maradni. A kinti munkával azt a célt akarta elérni, hogy ismereteit gyarapítsa, s itthon hasznosan érvényesíthesse.

Németh László egyik tanulmányában vérveszteségeinkről ír. A magyarságnak azokról a veszteségeiről, amik a történelmi kudarok, megpróbáltatások miatt következtek be az évszázadok során. A második világháborúig veszi sorra az okokat. 56 után azonban már nem írt erről. Pedig 200 ezer magyar, nyugodtan mondhatjuk, a nemzet színe java, tehetséges ifjúsága hagyta itt a hazát.

A 20. századi magyar történelemből még egy tapasztalatot vonhatunk le. A második világháború előtt a parasztság sorsa sokakat foglalkoztatott, ezt az osztályt vallották a nemzetfenntartó erőnek. A szükséges földreformot azonban elmulasztották megvalósítani.

A második világháború után a munkásságról hirdették ugyanezt, de közben a munkásság értékes egyedeit itélték el, zárták internáló táborkba, még Recskre is jutott belőlük. A hivatalos propaganda azonban munkásállamról beszélt; ekkor a munkásságot deklarálták nemzetfenntartó tényezőnek.

Ma a tudás társadalmáról beszélnek. Általánosságban, kívánalomként. Nem nehéz azonban meglátnunk, hogy a korábbi osztálykonjunktúrák után ma a *művelt középosztályra* hárul a nagy feladat: annyi megpróbáltatás után ismét felfelé ívelő pályára állítani Magyarországot.

Karlovitz Béla ennek a tehetséges, kötelességtudó középosztálynak volt a gyermeke. A mai középosztálybeli ifjaknak talán nem kell már külföldre vándorolniuk vagy menekülniük. Betölthetik azt a nemzetfenntartó küldetést, amit tradíciójuk, műveltségük és szorgalmuk által – reméljük, – meg is tudnak valósítani.

El nem hangzott kiegészítés:

A Karlovitz-név és a pápai emlékek

A 80-as évek elején a külkereskedelmi vállalatától – ahol dolgoztam – megbízást kaptam négy takarmánykeverő algériai létesítésének külkereskedelmi menedzselésére. 22 hónapos határidővel, gyárranként egymás utáni kezdéssel, összesen 29 hónap alatt kellett azokat átadni. (Sikeresen és határidőre mindegyiket átadtuk.) A kinti magyar csúcslétszámunk 966 fő volt. A külkereskedelmi vállalat hét irodát nyitott, négyet a telepeken, kettőt a kikötőkben a hajószállítmányok fogadására, s a központot Algírban. Ehhez francia nyelvismerettel rendelkező munkavállalók kellek.

Újsághirdetéssel kerestük a jelentkezőket. Így kaptam egyik nap kézhez egy jelentkező fiatal életrajzát. A jelentkező leírta, hogy hívó katolikus, a vallását gyakorolja, általában a szövegből erősen kitűnt a világnézete. A családi neve Karlovitz volt.

A rokonszenves fiatalember személyes megjelenésekor említettem, hogy vezetőként Pápán közismert. Mondta, hogy ebből a családból származik.

En pedig elmondtam neki, hogy a külkereskedelemben az állampárt uralma mellett sajátos hallgatag megegyezés létezik. Az állami nyelvvizsgálóval rendelkező, több nyelvet beszélő diplomások általában pártönkívüliek és nem vullanak szint minden nap a világnézetükről. Szerencsére ezt nem is kívánják. A világnézetünket őrizzük, de nem beszélünk róla. A külföldi kiküldetés összehasonlíthatatlanul kedvezőbb, mint a hazai díjazás. Ennek ára a csendes hallgatás. Elfogadta az érveket, s nyomban diktáltam részére az új életrajzot. Felvettük, s odakinn jól megállta a helyét.

Dr. Harsányi László (Pp 43)

Bencés Diákok Győri Egyesülete

Közös érettségi találkozó Győrött

Szent Pált idézve – „Ha szent a gyökér, szentek lesznek az ágak is” (Róm 11, 16) – kezdte megemlékező beszédét *Balogh Ádám*, a győri „Czuczor Gergely” Bencés Gimnázium 50 éve érettségizett diákja. A tanárokat méltatva pedig Dániel prófétától idézett: „Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, mint a csillagok” (Dán 12,3).

A Bencés Diákok Győri Egyesülete és a Gimnázium közös szervezésében, 2004. május 22-én találkoztak a gimnázium 5–10–...–60–65 éve végzett diákjai. A Szent Ignác templomban hálaadó szentmisén, majd a díszteremben, fennkölt ünnepeken, közel 500-an vettek részt. A 65 éve érettségizett 7 öregdiák a Gimnázium Emlékérmét kapta *Csóka Gáspár* igazgató úrtól. A találkozó, osztályokra bomolva, a tantermekben folytatódott, és terített asztaloknál zárult. A megjelentek lelkét az egymás látásának öröme, a hálával teli, kegyeletes emlékezés hatotta át, az arcukról pedig bizakodó mosoly sugárzott.

Dr. Magassy Dániel (Gy 57)

Megemlékező beszéd

Főtisztelendő Igazgató Úr, kedves Gáspár Atya!

Tisztelt Tanári Kar! Kedves Öregdiák Barátaim!

Kedves ifjú Diáktársaim! Kedves Vendégek!

„Ha szent a gyökér, szentek lesznek az ágak is... S te vad olajfa létedre beléjük lettél olva, és részese lettél az olajfa gyökerének és dúsz nedvének.” (Róm 11, 16-17)

Szükségünk van lelki és szellemi magaslatokra, amelyek segítenek megismerni a ránk váró utat, és ahonnan magunk mögé tekinthetünk, megérthetjük az utat, amelyet megtettünk. Bencés templomunk és iskolánk a mi lelki és szellemi magaslataink, ahonnan a diákevek végén, 1954-ben Isten kegyelméből *Te Deum*-mal indultunk, és ma, ötven év után a Gondviselés jóvoltából hálaadó szentmisével visszatértünk. Mert az ezeréves magyar bencés közösség jó olajfájának szent gyökeréből egy életre szóló éltető erőt szívunk magunkba. A szent gyökér ősforrása pedig – jól tudjuk – Szent Benedek és Regulája. Szent Benedek, aki Istenhez igazított mindent; aki imádkozva dolgozott; aki békében, harmóniában élt Istennel, embertársaival és önmagával; és akitől az „ora et labora” évezredek átívelő életprogramját kaptuk. Regulája pedig nemcsak szorosan vett szerzetesi életszabály, mert mindenki tanulhat belőle mértékletességet, befogadásra való készséget, engedelmisséget, felelősséget és erényeket. Mindenki, éljen bármilyen közösségben. *Szenay András* (Bp 39) főapát írja Szent Benedekről: „Utát mutat ma is: biztos, hitből fakadó, reménységből élő és a szeretet tetteiben kiteljesedő utat. Utat a végső beteljesülés, az abszolút jövő, a mennyei otthon felé. Bárcsak ezen az úton járnánk és követnők őt, hogy mi is lakóitarsaivá lehessünk az örök hazában.”

Gimnáziumunk előtt kétalakos szobor áll: Jedlik Ányosé és Czuczor Gergelyé; az épület homlokzatán pedig Szent Benedeké. E három szobor a tudás, a hazafiság és a keresztény-bencés szellemiség jelképei. Azt jelentik, hogy iskolánk keresztény-bencés hagyományok szellemében nevelt kétszáz éven át és nevel ma is magyarságukra és tudásukra büszke generációkat. Amikor véleményeket hallunk értéksemleges tudományról, szintelen-szagtalan szakértelemről, amikor látjuk a hit- és erkölcsmentes oktatást, a méltóságától megfosztott nevelést, és lassan ön- és közveszélyessé váló szabadosságot, akkor büszkén lépünk be iskolánk kapuján. Mert tanáraink arra tanítottak bennünket, hogy munkánkat, küzdelmeinket, életünket szenteljük meg imádsággal; hogy szeressük hazánkat, családjainkat, társainkat; hogy legyünk fogékonyak a szépre, a jóra, az igazra; hogy gyűjtsünk maradandó erkölcsi és szellemi értékeket; hogy tiszteljük az ember méltóságát, és éljünk szeretettel sugárzó közösségben. Ilyen útravalót kaptunk ötven évvel ezelőtt, köszönjük, iskolánk!

Az ősi épület, a hely szelleme azt sugallja – mi így érezzük – hogy ifjúságunk évei nem értek véget, ma is folytatódnak. Igaz, úgy jöttünk haza gimnáziumunkba, hogy tudjuk, a régiek közül már senki sincs. Új fiúk futnak a folyosókon, és új tanárok utasítása hallatszik: az iskola mégis, most is a miénk! Tisztelettel és szeretettel köszöntjük az Alma Matert. Kérjük, Isten bőséges áldása kísérje továbbra is iskolánk életét, igazgatóját, tanári karát, összes dolgozóját és minden diákját. Őszinte hálával emlékezünk szeretett tanárainkra. Köszönjük Istennek szentelt papi életüket, csendes, alázatos szerzetesi példájukat, tanári következetességüket. Köszönjük, hogy értünk éltek, imádkoztak és dolgoztak. Szép csángómagyar kifejezéssel: Isten szárnya alatt növeltek minket. Kiemelt szeretettel és hálával gondolunk *Holenda Barnabás* igazgató úrra, a bencés rend kimagasló személyiségére. *Sólymos Szilveszter* atya írja róla: „Tudós tanár, példás életű pap, jó szerzetes és mélyen hívő ember volt. Megingathatatlan hite és bensőséges kapcsolata Istennel olyan nyugodtságot és szelíd békét kölcsönözött neki, amit kifelé is sugárzott.” *Legányi Norbert* főapát úr pedig így méltatta: „Ő volt és lesz szememben mindig az imádkozó és dolgozó bencés eszménye.” *Tanárainkra* emlékezve Dániel próféta szavaival mondhatjuk: „Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok.” (Dán 12, 3)

Pannonhalmán a bencés atyák ezer év óta naponta imádkoznak hazánkért, a magyar nép fennmaradásáért, nemzetünk minden tagjáért. Méltó és illő tehát, hogy a mai szép ünnepünkön mi is megemlékezzünk magyar népünkéről és fohászkodjunk hazánkért, nemzetünkért. Ezért befejezésül *Jókai Anna Ima Magyarorszáért* című verséből olvasok fel:

Öregisten, Nagyisten
ha Te nem, ki segítsen? ...
Érted sóvárog ma minden ...
Erősíts a hitben
hogy ami késik
azért el nem múlik
él még a Te nyájad
bárha szőre hullik ...
Más remény nincsen
mint igazad kegyelmed
hogy Te szabj végül rendet
maradék országnak
adj életem kedvet
a lecsonkolt többi
gyógyítgasd ne engedd
önnön gyilkosává válni
haza kell találni! ...
Érlelj az eszmében de a rögeszmét távoztasd
hisztériát üzz el indulatunk meghagyd
a ránk szabott leckét beteljesíthessük
gőgösek se legyünk kétségbe se essünk ...
melegítsd eszünket, okosítsd szívünket
biztass hogy a testvérharc megszűnhet
göngyöld e Földgolyót Fiaid köntösébe
édes hazánkat annak is kellős közepébe
a lapulást-alkuvást váltsa már valódi béke.
Annyi gyalázatos koron át
örizd meg számunkra misztikus koronád ...
törvényed vezessen
hogy e kis nép oda ne vesszen
át ne lyukadjon helyünkön a térkép
ki ne radírozzon a világi lét végképp
serkentsd fel szolgád a Magyarok Istenét
kend meg könnyektől elhomálylott szemét
küldd le a magasból újra e véres-eres földre
tartsd köztünk szellemét most és mindörökké ...

Balogh Ádám (Gy 54)

Memento – Nagy Julián György

1946 szeptemberében ismerkedtem meg egy új típusú bencés matematikatanárral. *Borbély Kamill* tanár úr (a „Fabula Bácsi”) után ez egy forradalom volt. Egyszeriben többé semmit sem értettem, hogy ez meg micsoda.

Matematika. Egy új gondolati fegyver, a gondolatok koncentrált fegyelmesség, és ennek az emberi és társadalmi fegyelmesség elé helyezése. A dolgok felismerése, belső betekintése, és az absztrakt ismeretek közérthetőségének feltárása. Ez akkor egy kamaszgyerek számára (vagy talán nem csak nekem?) valami egészen új volt: egy ilyen embert, szerzetet megismerni. – Az ő számára nem volt elég ismerni a szabályokat, azok alkalmazása egyenértékű volt számára a megismeréssel. Ki csinálta meg a házi feladatot, és ki írta le a másíkról – Ora et labora! –, megoldoztál-e az eredményért, vagy hogyan szerezted meg magadnak... Ezek a tulajdonságok, jobban mondva ezek természetesen gyakorlata lett később életem eredményeinek alapja.

Az egyházi iskolák államosítását követő évek a Rend számára nagy anyagi megrázkódtatást is jelentettek (egyebekről most nem beszélve). Nagy Julián találta ki azt a lehetőséget, hogy otthoni munkával életlehetőséget teremtett sokszáz akkori kitanúsított embernek, úgynevezett bedolgozói alapon. Kötőgépeket szerkesztett, és organizált kardigán- és harisnya-kötéssel – kézműipari szövetkezeti alapokon – foglalkoztatott nyomorba dőlt családokat: Ora et labora! – Ez a tevékenység akkor nem talált a Renden belül nagy megértésre. Nagy Julián az elért eredményeit a Bencés Regula értelmében a Pesti Bencés Közösség megélhetési alapjának rendelkezésére bocsátotta...

Az 1950-es állam és egyház közötti konkordátum megkötése után a bencés rend két iskola működtetésére kapott lehetőséget. A választás Pannonhalma és Győr gimnáziumára esett. Ekkor a Rend Nagy Juliánt a győri gimnáziumba küldte matematikatanárnak. Ekkor került a felszínre egy évtizedek óta lappangó konfliktus a bencés rend és annak képviselői, valamint Nagy Julián között, aki az Ora et labora! és az elnyomottak/nyomorba jutottak érdekei, valamint a konzervatív hűség és igazság közötti ellentétek malomkövei között felőrölt. A bencés rend akkori konzervatív vezetése nem tudta megérteni és türelemmel feldolgozni ezt a konfliktust. Nagy Juliánt elbocsátották a rendből, és civil állapotba helyezte őt az Egyház.

Ettől az időponttól *Nagy György Juliánról* kell beszámolnom, aki ezután is bencés szerzetesnek érezte és tartotta magát, betartván a Regula minden szabályát, elvégezvén a napi breviáriumot is. En erről tanuskodhatom, Isten és minden ember előtt, mert tudtommal rajtam kívül nem volt sok tartós látogatója Gyuri bácsinak.

1950-ben a rendi események után dr. Vörös Imre, a Budapesti Műszaki Egyetem későbbi rektora, szintén egykori győri bencés diák, tett ajánlatot Gyuri bácsinak, egyetértésben az akkori Villamos-Kar matematika-tanszékének professzorával, tanársegédi alkalmazására. Ekkor kezdődött a levelező tagozati oktatás felépítése. A villamos-kari matematikaoktatás módszertani kidolgozását Nagy György Juliánra ruházták. Ezzel a lépéssel Gyuri bácsi új lehetőséget nyert eddig felhasználatlanul benne rejlő képességeivel egy absztrakt tudományt elérhetővé tenni szerényebb műveltségű/képzetségű emberek számára is.

A következő évek során alkalmam lett Gyuri bácsinak – az akkori idevágó szakkönyvek és egyetemi oktatási anyag műfaját képviselő – Jegyzeteit megismerni. Engem lektorként alkalmazott, sokat vitatkozunk differenciálegyenletek prezentációs fogalmairól: az érthetőségnek, a fogalmak hozzáférhetőségének lehetőségeiről. Így lett belőlem egy „célit tévesztett gépészmérnök” mérnök-matematikus. Ekkor értettem meg, hogy a mi modern társadalmunk egyik támasztó oszlopa a matematikai logika, a differenciálegyenletekbe való belelátás és azok belülről történő megértése. Ez volt az, ami számomra Nagy Juliánban mást adott, mint egy rideg matematikai logika ismeretanyagának képviselőjét.

Nagy György Julián előtt nem foglalkoztak a differenciálegyenletek térbeli fogalmainak térbeli ábrázolásával, azzal,

hogy egy differenciálegyenlet egy térbeli alakzatot fejez ki. Ő ezt annyira képes volt átérteni, hogy tényleges háromdimenziós modelleket készített kartonból és rétegeltszéllemezről a differenciálegyenletek elvont nyelvének közérthetőbbé tételére. Egy ilyen térbeli alakzat (modell) a szó elsődleges értelmében „megtestesítette”, konkrét valósággá tette, szemléletessé varázsolta a differenciálegyenlet elvontságát. Ezáltal elérhető, hogy ha valaki ránéz egy differenciálegyenletre, akkor abban ne egy száraz, elméleti, sokszor érthetetlen és „kapásból” taszító hatású rideg spekulatív képződményt lásson, hanem átlássa annak a lényegét, követni legyen képes a tömör mondanivalóját, sőt gyakorlati következtetésekre is jut-hasson ezen keresztül.

A formális megoldás általánosságban sem egyenlő a tartalmi értékkel. A differenciálegyenleteknek a valóságot absztraháló, a folyamatokat matematikai formulákban kifejezni képes, „leképező” szerepe – ha azokat valaki „belülről” érti – meglepően nagy és széleskörű. Modern világunk megértéséhez, áramlástudományi folyamatok elemzéséhez, mágneses térrendszerben lejátszódó folyamatok elemzéséhez és szabályozásához nagymértékben hozzásegíthet. – Mindezeknek „kulcsa” az említett háromdimenziós megjelenítés (modellezés) konkretizáló és szemléltető ereje.

Doktori disszertációm készítése közben többször vitatkoztunk Gyuri bácsival, ő mindenkor a dolgok érthetőségi feltárására, érthető prezentációra ösztönzött. Igen ingerült volt mindig, amikor én a dolog komplikáltságával próbáltam meg ki-magyarázkodást találni. Tőle tanultam meg elvontan gondolkodni, és gyakran elvont, absztrakt gondolataimat mások számára is érthetővé tenni...

Gyuri bácsit én privát emberként ismertem (gyerekkoromtól) felnőtt férfiként, minden takargatás nélkül. Ő egy bencés szerzetes volt és maradt „emigrációjában”, viselkedésében, lényében, utolsó sóhajtaságig.

Halála előtt utoljára a budapesti Múzeum-kertben találkoztunk. Ott volt friss levegőt szívni, a sok dohányzás légzési problémával sújtotta.

Aztán beszélgettünk a Tanszékre, ott mutatta be számomra legújabb Jegyzeteit, és vitattuk meg az én disszertációmmal kapcsolatos matematikai kérdéseket. – Még emlékszem öreg aktatáskájára, amit már nem tudott a kezében hordani, hanem vállára akasztotta egy vállszíjjal. Segíteni akartam vinni a táskát, a Múzeum-kertből a Szerb utcáig, de ezt nem lehetett, ő semmi segítséget nem fogadott el. – Osztályának találkozájára készült, arra a találkozóra, ahol egy volt iskolatársunk megállapította a tanár úr súlyos betegségét.

Az Óbudai temetőben temették el, a Rend képviselője nélkül... Az Örök Világosság legyen jutalma életének művéért; Isten adjon megnyugvást lelkének.

Azóta mintegy fél évszázad telt el. Minden megváltozott körülöttünk. Az örök értékek jelentősége azonban változatlan. Úgy vélem: Nagy Julián emlékét is az igazi értékek alapján kellene reflektórénybe állítani!

2004. május 30–31.

Dr. Paulovits Imre (Bp 51)

Rendszeres baráti összejöveteleink

Az összejöveteleknek alkalmanként más-más a programja. A részletekről a rendező szervezet saját tagjainak pontos értesítést küld. De a konkrét meghívótól függetlenül:

Minden programunkra **minden** bencés diákot és **minden** ismerőst szeretettel várunk, **függetlenül attól**, hol lakol, vagy hogy egyáltalán BDSZ-tag vagy-e.

Keszthelyi szervezet: havonta az **1. hétfőn Keszthelyen** a Margaréta vendéglőben (Bercsényi Miklós u. 60.) 18 órakor; az **utolsó vasárnapon** pedig **Zalaegerszegen**

Somogyi megyei szervezet: minden hónap **2. péntekén** este **Kaposváron** a **Borostyán étteremben**

Veszprémi szervezet: havonta a **2. csütörtök Veszprémben**
Budapesti szervezet: havonta a **2. hétfőn** 17.00 órakor a Szt. Benedek Iskola dísztermében, **Budapest**, I. ker. Fő u. 30.

Budapesten havonta (általában) a **3. hétfőn** 19 órától „Bencés sörözés” a Kisvígadó étteremben (Villányi út 34.)

Levélváltás

Tisztelt Diákszövetség!

Férfiemek osztálya a Budapesti Bencés Gimnáziumban 1944-ben érettségizett, ennek kapcsán nagyon emlékezetes 60. érettségi találkozót tartottak május 20-án. A szokásos szentmise délután fél négykor volt a józsefvárosi templomban, ahol a 60. évfordulóhoz méltó ünnepi érettségi diplomához jutottak. Természetesen, mi is elmentünk erre a találkozóra, ilyen időskorban az ember kíváncsi, kik, mire, hova jutottak – konkrétan: karrier, előmenetel szempontjából –, és nem utolsósorban, hogy ki, milyen egészségi állapotban, kondícióban érte meg ezt a 60. évet. A szentmise után ellátogattunk a régi iskolába, ahol elsőnek a tornaterembe vezettek bennünket. A tornateremben aztán az egyik jó kondiban lévő osztálytársuk rögtön bemutatatta, hogy 78 éves korában milyen nagyszerűen tud a kötélén felkúszni, mindnyájunk tetszésére!

Rendszeresen jártunk az érettségi találkozókra – az enyémekekre is, természetesen –, és mindig érdeklődve figyeltük barátaink sorsát, elbeszélését az eltelt évtizedekről. Volt mit észrevenni! Ez a 60 év nem akármilyen élethelyzeteket, sorsokat kényszerített embertársainkra. Férfiem osztálytársainak zöme diplomát szerzett – mint orvos, kutató, gyógyszerész, állatorvos, köztisztviselő stb. ment nyugdíjba –, csak néhányuknak nem sikerült diplomát szereznie. Férfiemnek sem, például, mert 1948-ban kikerült az orvosi egyetemről – ebben az időben az „osztályidegen” származás nem volt jó ajánlólevél.

Ezt az élethelyzetet szerettem volna itt megemlíteni... Aztán mint iparos kereste a kenyerét, de a bencés nevelést, bármilyen nehéz megpróbáltatásokkal terhelt életében soha nem tagadta meg, arra mindig büszke volt! Sokat emlegette a bencés iskolaéveket, a kiváló tanárokat, a sok szép iskolai emléket, amelyeket gyermekeink is szívesen meghallgattak.

Az érettségi találkozók alkalmával, bár nem mondta, éreztem, mennyire fáj a szíve, hogy annakidején kőgretették az életpályáját, nem végezhetette el az egyetemet. Könnyetlen volt a sors hozzá, és még sok mindenkihez is, ha végiggondoljuk az életünket. Sok honfitársunkkal tette ezt a politika a múlt században, és nekünk ezt el kellett – felemelt fejje! – viselnünk, mert nem hagyhattuk magunkat az agyagba döngölni, a gerincünk a sok munkában, nem a tisztességtelenségben hajlott meg. Két fiunk felnevelésére nagy gondot fordítottunk, ha már nekünk nem adatott meg a tanulás lehetősége.

Magam is igen szegény családból származom: tizenkettediként jöttem a világra, szegényparaszt családba, az élet nem kényeztetett bennünket. Házasságunkkal két szegény pára került össze, de a szülői házból kapott útravalóval a tarsolyunkban meg tudtunk küzdeni az élet nehézségeivel – s nem utolsósorban – az Isten segítségét kérve és megkapva! Fiaink nevelésére nagy gondot fordítottunk, családuknak az ún. „szocializmus”-ban anyatigrisként harcoltam, amikor a hatalomnak minden intézkedése a család intézménye ellen hatott.

A bencés életfilozófia, „Ora et labora”, életünket – házasságkötésünk, 1951 májusa óta – végigkísérte. Családuknak anakidején, amikor az unokák kicsik voltak, 8 unokából ötnek a patronálásából 15 éven át jócskán kivettük részünket, amikor a szülők nem tudták kire hagyni az apróságokat, betegség, nyári szünet idején. Ezt mi nagy-nagy szeretettel, odaadással tettük. Nekünk ugyanis, az 50-es években, senki nem tudott segíteni gyermekeink betegsége, nyári szünete alatt, ezért elhatároztuk, ha unokánk lesz, minden segítséget megadunk a nevelésükhöz (nem anyagiakat, arra nem volt módunk). De szeretet, – azt tudtunk adni nekik, minden mennyiségben!

És amikor már nem volt ránk szükségük, amikor felcseperedtek, új szerepkörbe kerültek: idős, beteg, magányos testvéreim – akik engem kicsi koromban felkaroltak – szorultak rá segítségünkre. Itt is elvégeztük minden alkalommal az irdalmasság testi és lelki cselekedeteit. Ahogy Jézus mondta: „Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, nekem tesztek.”

Az Istennek hála, sokszor örülhettem mások örömének, mikor idős, beteg hozzátartozóimnak örömet okozhattam, akár csak egy szívélyes látogatás, örömet okozó primőr gyümölcs erejéig, – anyagiakkal nem tudtunk szolgálni.

Szeretettelben szolgáltunk és szolgálattal szerettünk. – A jó Isten így kárpótolt bennünket az élet nehézségeiért. És ha a segítségünket attól nem is kapjuk vissza, akit kedvezményeztünk, ott fönn bizonyára felírják a nagykönyvbe, és tiszta lelkiismerettel állunk: mint a kiscserkész, a napi jócselekedetről nem feledkezünk el. Ez okozott örömet nekünk, és a családuknak!

A 60 éves érettségi találkozó kapcsán ezeket szerettem volna feljegyezni – egy bencés öregdiák családjáról. Feladatainkat lelkiismerettel elvégeztük, még szeretnénk egy pár nyugodt évet magunknak, – és nem utolsósorban HAZANKNAK!

Budapest, 2004. május 28.

Csányi Gyuláné (Bp 44 felesége)

Igen tisztelt Asszonyom, kedves ...!

A megszólítás kipontozott helyére értse oda saját keresztnévét. Ha tudnám, akkor így szólítottam volna meg. Mert a diáktestvér szeretett hitevérsége számunkra is barát és testvér.

Köszönöm nagyon szép levelét. Jelentős késéssel vettem kézhez, ezért ugyancsak késéssel tudom továbbítani a Bencés Diákszövetség sajtófelelősének, aki Hírlevelünket (is) szerkeszti. Amennyiben nincs ellene kifogása, szeretném ott megjelentetni.

Férfiemek, Gyuszinak osztálya köreinkben nevezetesnek számít. Nem csupán azért, mert osztályfőnökük, *Vendel*, a trónörökös királyi herceg nevelője volt, de osztálytársai közül *Erdő Sanyi* primásunk édesapja, ketten – *Diezl Laci* és *Unden Miki* – pedig életüket áldozták a hazáért a szovjet katonai (vér)bírság törvénysértő és megalapozatlan halálos ítélete nyomán.

Levelének mély gondolata, hogy „ha segítségünket attól nem is kapjuk vissza, akit kedvezményeztünk, ott fönn bizonyára felírják”. Nagyon egyetértek, és a hangsúlyt az „attól” szóra tenném. Mert nem csupán fölírják, hanem igenis visszakapjuk már itt(!) a földi létben. Legföljebb valóban nem *attól*. Higgye el, létezik egy *szeretetbank*, amelybe mindnyájan befizetünk, és ahonnan mindnyájan részesülünk.

Adjunk hálát ismételtelen a 60 esztendőért, Maguk pedig külön is az 55-ért, amit a Jóisten kegyelméből módjuk volt a szolgáló szeretet szellemében együtt lenniök. Az Ő áldása legyen továbbra is kedves Mindnyájukkal AD MULTOS ANNOS! Kézcsókkal, szeretettel

Faber Miklós (Bp 48), a BDSZ elnöke

A BDSZ segélyalapja

Kedves Diáktársaim!

Bizonyára emlékeztek, hogy három évvel ezelőtt megszavazásra került egy Segély Alap felállítása. Az elmúlt évek során több – önhibájukon kívül – nehéz helyzetbe került diáktársunkon, ill. családjaiukon próbáltunk segíteni.

Az idén még egyik tagszervezetünktől vagy tagunktól sem érkezett megkeresés, ill. javaslat, hogy mely rászorultakon tudnánk segíteni. A befolyt tagdíjbevételeknek és a célirányos befizetéseknek köszönhetően az Alap által felállított bizottság a – segélyezésre fordítandó – most már jelentős összeg (több mint 1 millió forint!) elosztásában tudna dönteni.

Annak érdekében, hogy az e célra felhasználható összeget minél hatékonyabban tudjuk szétosztani, tudnunk kellene a környezetetekben élő, segítségre szoruló tagjainkról és/vagy családjairól.

Kérek Benneteket, a rászorultak megsegítésére tett javaslatokat jelezzétek helyi szervezetetek vezetőinél, hogy minél előbb segíteni tudjunk nekik.

Sárdy Csaba (Ph 83)

Kérjük, hogy tagdíjatokat (aktívoknak 2500 Ft/év, nyugdíjasoknak 300 Ft/év, 75 év felett: *nem kérünk, de megköszönjük*), ha nem területi szervezeteteknél rendezitek, csekkszámánkra fizessétek be. Írjátok rá a címzésteken lévő nyolcjegyű számot (egyéni azonosítókat), iskolákat és az érettségi évét.

Csekkszámolásaink:

10403356-33500155-00000000 Bencés Diákszövetség

10403356-33500155-00008888 Bencés Diákszövetség

Reflexiók

A következő levelek közérdekűek, ezért közrebocsátom. Akinek hozzáfűzni-valója van, kérem, szóljon.

Könyves Tóth Kálmán (Ph 47)

Dr. Károly Istvánnak (Bp 40)

Kedves István!

Nagy érdeklődéssel olvastam az *Almanach 2004*-ben „Bencés diákok tegnap és ma” címmel megjelent kedves írásodat. Sok élményt kavart fel bennem, különösen a „fodrásüzleti” történet. Ehhez szeretnék kis kiegészítést fűzni.

A 13-as EZERMESTER csapat (nem 113-as) a Magyar Állami Gépgyár tanonciskolájának volt a cserkészcsapata. Itt nevelték a későbbi kiváló szakmunkásokat. Ők építették pl. a gödöllői Jamboree közműveit. Van egy fényképem, amelyen Horthy István (akkor a gyár igazgatója), édesapám (a 13-as cserkészcsapat parancsnoka) és egy detektív (keménykalapban) ellenőrzik a cserkészek munkáját.

A cserkésznevelés kiváló eredményére vonatkozóan van egy komoly élményem.

Édesapámat a háború után a gyárban a GPU (a szovjet titkosrendőrség) letartóztatta és elhurcolta. Édesanyám kétségbeesetten rohant a gyárba egy volt öregcserkészhez, aki akkor vezető pozícióba került, mert a felesége nyomdász volt és nagy kommunista. Az illető öregcserkész rögtön a gyár orosz parancsnokához fordult, vele együtt azonnal elmentek a GPU-hoz, és sikerült apámat kihozniuk. Apám mondta: pont jókor érkeztek, mert a nyomozó éppen felszólította: „Vegye le a szemüvegét”, s kezdték volna verni. Mikor szegény apám meghalt 1964-ben, ez az öregcserkész, aki már miniszter is volt, eljött a temetésére.

Tanulság: Még a kommunista ideológián is áttör a cserkésznevelés. – Szeretettel üdvözlő

Kemenes Ottó (Bp 39)

Hozzászólás '56-hoz

Az alábbi írást *Mihályi Géza* (Ph 48) diáktársunk küldte Rómából, miután az *Almanach*-ban elolvasta *Gyapay Dénes* (Ph 47) nekrológját. „Ő banálisnak tartotta a történetet – írja róla Géza –, de szerettem azért akkor, olyan körülmények között, volt szükség némi bátorságra is. – Vagy, ahogy az olaszok mondanák: *aveva il fegato* [~ 'volt mája, bátorsága, volt hozzá mersze].” Dénes hozzászólása a *Magyarországi Olasz Kultúrintézet 1996. október 1–2-án tartott „Olaszország és az 56-os magyar forradalom”* című rendezvényén hangzott el. (KTK)

Mindenkinek megvan a maga története a forradalomról. Az enyém nem hősi cselekedet, inkább banális. De kötelességemnek érzem, hogy közzétegyem, mert országaink történetéhez tartozik, és megmutatja az olaszok szolidaritását iránunkban, Magyarországnak ebben a drámai időszakában.

Ezenfelül, mint fiatal újságíró, szoros kapcsolatban álltam *Maléter Pál*, a *Nagy Imre*-kormány honvédelmi minisztere feleségének családjával. Más barátokkal együtt gyakran voltam az ezredes vendége a budai dombvidéken lévő otthonában. 1956 októbere dicsőséges napjaiban két fiatal nő maradt a lakásban. Judit, a feleség, és nővére, Mária. Maléter rábízta, hogy legyek velük és védjem őket minden veszély ellen.

Sohasem fogom elfelejteni azt a november 3-i estét 1956-ban. A miniszternek egy kormányküldöttséggel a Budapest-környéki tököli szovjet támaszpontra kellett mennie. Este hét óra felé megölelte feleségét, aki könnyes szemmel könyörgött: „Ne menj ilyenkor, nem tudni, mi történhet veletek!” De a miniszter tréfásan mondta: „Feküdj le korán, és mielőtt elalszol, biztosan újra itt leszek! Nem tehetjük, hogy ne fogadjuk el az oroszok ajánlatát: ők eljöttek ma délután a parlamentbe, most rajtunk a sor, hogy visszaadjuk látogatásukat és aláírjuk az okmányokat a magyarországi csapatkivonásról.”

Egy búcsúcsók, egy ölelés, és mielőtt becsukta az ajtót, a fülembe súgta: „Ha megteheted, maradj itt éjszakára. Ki tudja!...”

Hosszú beszélgetés után éjfél felé eloltottam a lámpát. A pesti rádió azt a hírt közölte, hogy a csapatkivonásról szóló tárgyalások a legkedvezőbb kilátásokkal indultak. A szovjet hadseregnek három hét, legfeljebb két hónap alatt kellene elhagynia az országot.

Reggel öt óra felé – ahogy *Indro Montanelli* írja „Magyarország 1956” című könyvében – baljós állandó dübörgés hallatszott, mint a lavinaomlás. A Kossuth Rádió ezután Nagy Imre kétségbeesett üzenetét közvetítette a szabad világba...

Mit tegyék? A pár telefonhívás nem hagy kétséget: Maléter Pál és a küldöttség sorsáról semmit nem lehet tudni, az biztos, hogy nem tértek vissza a szovjet támaszpontból. Judit és Mária rettenetesen aggódnak, én pedig tanácstalan vagyok. De a meggyőződésem, hogy Maléter felesége nem maradhat egyedül otthonában, ha az oroszok ágyúzzák Budapestet és tankokkal jöttek vissza végetvetni a magyar forradalomnak.

Eldöntöttem, hogy valamiféle diplomáciai védettséget kell találni Maléternek. De hol, és hogyan? Az az igazság, hogy a Rákosi-diktatúra nyomasztó éveiben semmilyen kapcsolatomban nem volt diplomatákkal: 1948-ban súlyosan megfizettem az Olasz Követségen kifejtett működésemért, az ÁVO, a titkosrendőrség elfogott.

Az Olasz Követség? Itt a megoldás! Telefonálok a követ lakására, a Donáti utcába. „Kérem, a Nagykövet úrral szeretnék beszélni.” A válasz: „A követségen van”. Újabb telefon *Franco* követnek, aki rögtön megérti a helyzetet, de meg kell kérdenie Rómát, a Külügyminisztériumot. Várnunk kell vagy fél órát.

Közben a rettentő harci zaj felhallatszik a dombokig. Látni, hogy ég a város. Igazi háború ez. Újra hívom a Követség számát. A válasz rövid és nagyon kedves: „Maléterné asszonyt szívesen látják a rezidencián. Várják!”

De mivel lehet eljutni a Donáti utcába? Rögtön hívjuk *Pálinkás-Pallavicini Antal* őrnagyot (a híres olasz-magyar őrgrofcsohad tagját), aki kiszabadította *Mindszenty* bíborost az ÁVO fogságából és Maléter barátja volt. Alig félóra várakozás után megérkezik az őrnagy egy katonai jeep-pel. Átmegyünk Budán, az Alagúton, a Lánchídnál már ott állnak az orosz tankok. Még öt perc és megérkezünk a követ házához. Maléter Judit túl van minden veszélyen, az Olasz Köztársaság védelme alatt. Hála Istennek és az olasz barátoknak.

Judit egy hónapig maradt a követségen. Maléter Pált és *Pálinkás-Pallavicini* őrnagyot halálra ítélték és kivégezték.

Büszke vagyok, hogy – mint hazám milánói főkonzuljának – elfogadták javaslatomat és megbíztak, hogy a Magyar Köztársaság elnökének nevében magas kitüntetést adjak át *Indro Montanelli* újságírónak forradalmunkról írt tudósításaiért.

Nos, ez az én történetem 1956-ról. Megtiszteltetés, ha megörökítik.

Gyapay Dénes (Ph 47)

Üzenet a fiatalokhoz

Az idő elszáll, mint a felhők,
S máris ti lesztok öregek,
Gondolatok-e vajjon arra,
Hogy akkor ki tisztel titeket?

Szívemnek kedves fiatalok,
Szébb jövőt álmodó gyerekek,
Hálás lélekkel és őszintén
Tiszteljétek az öregeket!

Ők adtak éltet a romoknak,
Felépítették a hidakat,
Éhesen, fázón, nyomorultan
Megrengették a zsarnokokat.

Dolgoztak sokszor éjszakáig,
Otthon s a gyárakban görnyedezve,
Vigyázatok, mint drága kincsre
A még élő szent öregekre!

Ők haltak meg a Don-kanyarban,
S fagytak meg szovjet földeken,
Sírtak az Anyák, Feleségek,
Árvákat neveltek özvegyen.

Gyermekek, ti voltatok árvák,
Mégis Ember lett belőletek,
A Szülők Nagyszülőkké váltak,
Szeressétek az öregeket!

Hajuk fehér lett, arcuk ráncos,
Válluk meggörnyedt, fáj a lábuk,
Ti vagytok az Ó reménységük,
Büszkeségük, jövőjük, álmuk.

Budapest, 2002. március 4.

Dr. Nedeczky György (Bp 36)

Gondolatok az ún. „könnyű egyházzeneről”

A BDSZ Almanach 2004-ben (109–125. lapokon) olvashattuk Jáki Sándor Teodóz OSB (Ph 47) diáktársunknak–tanárunknak (az ifjabbaknál mindkettő igaz lehet) – tanárkollégája, Jakab Gábor kérdéseire adott válaszokként fogalmazva – élete folyását, különlegesen értékes csángó útjait, folklór munkáját, gondolatait, véleményét. (Hivatkozásaim erre a cikkekre vonatkoznak, lapszámmal.) – Teodóz atya véleménye főleg az egyházi zene, ill. a népének vonatkozásában figyelemre méltó, hiszen szakmája – bencés szerzetespapi hivatásán túl – az egyházzene. Abban azonban, ami az ún. egyházi könnyűzenét illeti, előbbre lehet, sőt kell is – szerintem – lépniük.

Bizony, illő és igazságos, méltó és üdvösséges nagyon-nagyon sajnálatosnak tartanunk, hogy a – főleg városi, de a falusi – katolikusok (sem ifjak, sem idősek-öregék) túlnyomó többsége nem ismeri (honnan is ismerné?), ezért nem szeretheti, nem is énekelheti a harmincezernyi ősi magyar népének néhányát sem. Elmennek, eljárnak – ha eljárnak – a templomba, de ott legtöbbször életérzésüktől távol álló, tőlük nagyon idegen, még jó, ha egyébként művészi zenét, éneket hallanak.

Észre kell azonban vennünk – Ady Endre (Kis, karácsonyi ének, Halmos László kórusa) szavával – **kínzó vágyukat:**

Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De még kicsi fiú vagyok,
Csak most kezdek élni.

Istendicséretre
Mégiscsak kiállok...

„Istendicséretre mégiscsak kiállok!” – Mielőtt folytatnám, hangsúlyoznom kell, hogy amit *folklór*-nak mondunk, az nem csak a múltban, de a jelenben, sőt a jövőben is létezik, él, működik. Semmi sem indokolja, hogy csak a múltat fogadjuk el. Igenis létezik kortárs népművészet, kortárs folklór. S hogy bennük mi az igazi érték, azt persze, az idő mutatja majd meg.

Az Ady-versre gondolva észre kell vennünk, hogy **ők is nép**, így róluk is szól Ratzinger bíborosnak a magyar püspökökhöz intézett mondata: „**A népi vallásosságot** – megtisztítva ferde kinövéseitől – **meg kell őrizni,** (...), a helyesen gyakorolt népi vallásosság egységet teremt, míg a túlértékelt intellektuális vallásosság polarizál, megosztottságot hoz létre.” (124. lap)

Igazolja megállapításomat – sokunk megállapítását – az is, hogy **nagyon nagy élmény megtapasztalni,** ha a – főleg ifjúsággal, de idősekkel is – dugulásig teli templomban megszólal a gitár–*kithara* (egyébként ez a hangszer, sok rokonával, hozzávetőlegesen néhány ezer évvel idősebb magasban trónoló orgona-öccsénél), akkor ugyanúgy, mint a népi „diktálásor” (idézem a 118. lapról): „3. a jelenlévők ezt *fülükkel* hallják és megvilágosodik az *agyukban,* – 4. leszáll *szívükbe,* ott *felforrosodik* és *nagy-boldogan kiéneklük*” lelkük imáját, például (Sillye Jenő dala):

...Kicsi vagyok én, mégsem félek én,
Semmi baj nem lehet, mert engem Jézus szeret... ;
vagy (Sillye Jenő dala):

Te vagy az Út, az Igazság, Te vagy az Élet.
Hozzad megyek, áldom Neved, Általad élek.
Megszabadítottál! Kenyeret s bort adtál!
Tested és véred táplál, hűséged éltet! ... Allelúja!!!!... ;
meg (Deák Gábor dala):

Áldással megyünk, megyünk innen el,
Néked énekelünk boldog éneket.
Te vagy mindig velünk, ha útra kelünk,
Őrizz életünk minden nap!... .

Nem tudom, akik ezt az igényt – a szolgálati papságnak, a tudományak, a zenei műveltségnek tekintélyére hivatkozva – *a priori* (eleve) elítélik, valamikor is *a posteriori* nézték, vagyis *megtapasztalták-e?* Hallották-e, látták-e a sok fiatalembert, leányt, időt néni, bácsit, amint az éppen hallott dalokat dúdolgatják, énekelgetik? Ahogyan zeng az egész templom, hogy néha beremegnek az ablakok is? S hogy utána, az utcán, mily örömmel beszélgetik meg egymással lelki élményüket?

Mert *valóban magukkal viszik,* ki az utcára, napi életükbe a dalt: dallamot és szöveget együtt, *ugyanúgy,* ahogyan annak-

idején mi is magunkkal vittük (persze latinul, „gregoriánul”): „Ezt a csodát tette Jézus legelőször tanítványai előtt!” – (Bort adott nekik! [A kánai menyegzőn; részlet a Vízkereszt utáni 2. vasárnapi mise *communió*jából])

Bizony, erre a jelenségre is érvényesek, nagyon igazak, és Ratzinger bíboros 2001-ből imént idézett mondásán *túlmutatnak* a Szentatya szavai (124. lap): „A lelkipásztoroknak a **népi jámborságot** becsülniük és támogatniuk kell, s **meg is kell újítani** úgy, mint Isten népe bölcsességének sajátos kifejeződését.” (Az egyház Európában – apostoli buzdítás, 2003 – 79. pont)

„Meg kell újítani úgy, mint Isten népe bölcsességének sajátos kifejeződését” – ismétlem, hangsúlyozom. **Isten népe bölcsessége,** mint ahogyan Istennek magának a bölcsessége sem, **nem korlátozható senki és semmi által a (rég)-múltra.** Semmivel nem lehet ezt a megszorítást indokolni! (Vö.: A Lélek ott és akkor fú, ahol-amikor akar.) Hogy mennyire így van, ehhez hadd idézzem a *Magyar nyelv értelmező kéziszótára* (Akadémiai Kiadó, 1972): szócikkének részletét: „*megújít* ts ige 1. Vminek az anyagát *újjal, frissel cseréli ki.* (...) 2. Vminek az érvényességét meghosszabbítja (...)”

Jogosnak érzem, hogy mindezt itt elmondjam, hogy ebbéli gondolataimat kifejtsem, mert egyrészt – bár zenész nem vagyok – rendszeresen kamaramuzsikálok magam is otthon, másrészt – kissé tréfásan, diákosan kifejezve magam – feltétlenül igazam van, hiszen Teodóz atya osztálytársamnál tizenegy nappal idősebb vagyok.

Szeretettel (az aláírás *Clemens Non Papa* zeneszerző nevének mintájára):

Nem Pápa – de Papa, sőt nagyPapa – *Elődus*
[Könyves Tóth Kálmán (Ph 47)]

Mit szölsz Dávid, ha ezt elolvasod?

Berhidán történt, a Magyar Költészet Napján, 2004. április 14-én. Férjem, Boksay György (Ph 47) „Párbaj a Balaton jegén” c. kötetének 25. ünnepélyes bemutatójára gyülekeztünk a község szépséges kultúrházában. Zenével, dallal, őszinte szóval.

– Méltó a helyszín a gondolat, a közlés művészetének megjelenítéséhez! – állapítottuk meg hű barátainkkal, a közreműködő személyekkel: Sz. Csordás Évával (próza), Veresné Petrócz Máriaival (ének), Berzevici Zoltánnal (gitár) és most másodjára dr. Rednik András (Ph 60) főorvossal, férjem (és sokak) pannonhalmi diáktársával. A félkörben ülő hallgatóság soraiban 6–7 cigánygyereket is láttam, tízévestől kamaszig. Ilyen bemutatónk még nem volt! Örültünk az ifjúságnak.

Az ünnepség felénél a legkisebb gyermek szemmel láthatóan egyre nyugtalanabbá vált. Hall nevetgélése, mosolygása egyértelművé tette: ő nem bírja csendben tovább. Társai megvetően és szégyenkezve csóválták fejüket.

Csordás Éva tapintatosan megállt a felolvasásban és biztatta a fiút, hogy nyugodtan menjen ki a folyosóra. Meg is tette, és a közönség láthatóan megkönnyebbült.

Rednik doktor odasúgta: – Évike, én vennék egy könyvet ennek a fiúnak! Mire én: – Jó, de felezzük meg az árát! – Ez a kis pénz *csak úgy jött...* – és tiltakozásul András a fejét rázta.

Örültünk, hogy az áttetsző üvegen át láttuk a fiú mozgását: kint hallgatta Stulhof Sebestyénnek, a Tihanyban nyugvó faragómesternek tragikus-szép történetét.

A műsor után behívtuk a cigánygyereket, és Rednik doktor, mint jó gyógyító, többek között tekintetere megszólította és megajándékozta a fiút. Kérdezte nevét, én pedig biztattam, hogy vigyázzon a könyvre és olvasson fel belőle másoknak is.

A kis roma feszesen, megzavarodottan állt a körben, de felfogta a történetek lényegét. Kezébe szorongatta a védőkötésbe burkolt kötetet. Könyvet még soha, senkitől nem kapott!

– Én elteszem ezt emlékebe! – hihetően hangzott. Majd felnevetett az általam hozott két tablóra, Boksay György fényképeire: – Tényleg az a bácsi írta ezt a szép könyvet? Bólintásunkra egy felnőt komolysággal reagált: – Isten nyugosztalja!

Később megtudtuk, D. Dávid magatartás-zavara miatt nem tanulhat együtt osztálytársaival. Magántanuló. Am veleszületett, természetes intelligenciáját környezete ismeri.

És a lelkét?

Boksay Györgyné (Ptl) ny. tanító

Freskók és találkozó Esztergomban

A volt esztergomi bencés gimnázium (Főpát utca 1.) lépcsőházában lévő restaurált freskók ünnepélyes átadására öregdiáktalálkozó keretében, 2004. június 12-én került sor.

Az átadás alkalmából *prof. dr. Prokopp Mária* művészet-történész tartott előadást. Ez alkalommal nyújtottuk át a 60 és 65 éve érettségizett diáktársainknak a Bencés Diákszövetség emléklapját.

A találkozó a diáktársak megemlékeztek a tudós tanár, cserkészvezető és ifjúsági lelkipásztor, *dr. Mattyasovszky Kasszian OSB* (Eg 1897) gimnáziumi igazgató születésének 125. évfordulójáról, valamint a tiszteletére – az 1935-ben tragikus körülmények között bekövetkezett halálának 3. és munkásságának oly fontos részét kitevő esztergomi cserkészcsapat megalakulásának 25. évfordulója alkalmából a gimnázium Kossuth Lajos utcai homlokzatán az intézet diákjainak, régi diákoknak, tisztelőinek jelenlétében – *g. Fekete Géza* szobrászművész által készített nagyméretű bronz dombormű átadásáról. [Erre a megemlékezésre az *Almanach 2005*-ben visszatérünk. – *A szerk.*]

A rendezvény után lehetőség nyílt közös ebédre Párkányban a Szent Flórián-étteremben (Széchenyi út 6/a, a párkányi hídtól mintegy 500 méterre). Akik eljöttek, családtagjaikkal együtt, a gimnáziumtól kb. 45 perces sétával értünk el oda. Mind a sétát, mind az ebédet kellemes beszélgetéssel fűszereztük.

Szoleczky Ferenc (Eg 46) *Dr. Boromisza Tibor* (Eg 45)

Szórakoz(tat)ás

Mondd meg, hogyan töltöd a szabadidődet, s megmondom, ki vagy! Jó esetben a nap néhány órája alkalmat ad vágyaink és lehetőségeink személyünkben fakadó, szabad megvalósítására, azaz „szabad” idő.

Őseink még nem ismerték a szabadidő fogalmát. Az élelem megszerzése, a maguk és családjuk, valamint a horda létének biztosítása kötötte le éber idejüket. Földművelő apáink napjait a szántás-vetés-betakarítás törvényszerűségei uralták. Az ipari forradalom hajnalán a munkaidő még napi tizennégy-tizenhat órát tett ki. E szigorú időbeosztást legfeljebb a Mindenhatónak szánt, megszentelt nap lazította fel kissé.

A felvilágosodást követő szellemi és társadalmi változások során a pihenőidő biztosítása a feltörekvő osztályok egyik alapvető követelésévé vált. A háromszor nyolc óra jelszavát skandalva, fényes szellők fújta lobogók alatt hatalmas tömegek vonultak Európa utcáira. A heti munkaidő a 19. század óta fokozatosan zsugorodik. Franciaországban jelenleg a harmincöt órás munkahét bevezetése van napirenden. Kérdés, hogy az így felszabaduló idő értelmes eltöltésére fel vagyunk-e készülve. Sokan szabadidejünk nagy részét is kenyérkereső munkával töltik. Többnyire kényszerűségből. Mások ezt az időt művelődésre, tanulásra fordítják. Az emberek szabadidejükben barátkoznak, ápolják családi kapcsolataikat, hitéletüket.

A szabadidő ugyanakkor csábító alkalom is. Az életet uralni vágyó szórakoztatóipar egyre kifinomultabb eszközökkel köti le az emberek idejét, von el akár napi három-négy órát is. A legmodernebb technika áll rendelkezésükre azoknak a láthatatlan hatalmakkal, amelyek az emberek gondolkodását és szabadidőipar segítségével befolyásolják.

Az emberiség a modern társadalmakban kivívta magának a szabadidő jogát, de még nem tanulta meg a szabadidő eltöltésének emberi, személyes, értékes módjait. „Szórakozik”, pontosabban szórakoztatják. A tömegember a tömegszórakoztatás alanya, áldozata, a szabadidőt nem betölti, hanem „eltölti”, nem használja fel alkotó módon, inkább csak megtörténik vele. Nem csupán munkaideje, de keservesen kivívott szabad órái is idegen törvényeknek engedelmessé válnak.

Szerencsére egyre többen vannak, akik újra birtokba veszik szabad óráikat. Örömeiket lelik abban, hogy gazdagabbá, értékesebbé tehetik önmaguk, családjuk, egyházi és civil közösségeik életét. – (*Utánközlés az Új Ember 04.02.01-i számából*)

Dr. Tringer László (Ph 57) pszichiáter

Somogy megyei szervezet

1. A 2004. év első találkozóját március 21-én tartottuk Siófokon. Az esős idő ellenére már 10 óra tájban gyülekeztek az öregdiákok a belvárosi plébánia előtt. A szentmisét volt diáktársunk, *Márfi Gyula* (Ph 62) veszprémi érsek úr celebrálta.

Ezután a plébánia alagsori közösségi termében a két főszervező, *Meggyes Gábor* (Ph 60) és *dr. Ruff Flórián* (Ph 81) házigazdák köszöntötték a megjelenteket, majd ízes ebéd következett, melyet zamatos somogyi borokkal öblítettünk le. A hangulat és a jókedv az ebéd folyamán emelkedett.

Az ebéd után *Wirth János*, *Ripszám János* (Gy 76) és *Putyora Gábor* (Gy 98) előadásait (Gáboré: BDSZ Almanach 2004) hallgathattuk meg. Az előadásokat hosszas beszélgetés és eszmecsere követte. A szomszédos megyékből érkezett diáktársak regionális jellegű kölcsönöztek az összejövetelnek.

Vendégeink voltak (abc sorrend nélkül; csak a BDSZ-tag diáktársak iskoláját és érettségi évét tudjuk feltüntetni):

Dr. Márfi Gyula (Ph 62) érsek, *Zinauer Sándor*, *Szalai Béla* (Ph 58), *dr. Németh Szilárd* (Ph 81), *Endrődi István* (Ph 63), *dr. Könyves Tóth Kálmán* (Ph 47) és *Könyves Tóth Kálmán*, *dr. Szelestei Tamás* (Ptl), *Müller Imre* (Ph 60) és *Müller Imréné*, *Tóth Ambrus* (Ph 88) és *Tóthné Soltra Csilla*, *dr. Antal László* (Ph 73), *Leitner Jenő* (Gy 41) és *Leitnerné dr. Kovács Erzsébet*, *Wirth János*, *Polgár Róbert*, *Fábián Sándor*, *Kovács Péter* (Gy 80), *Kovács György*, *Benkő Zoltán* (Gy 84), *dr. Benkő András* (Gy 86), *Buzás Antal* (Ph 64), *Lehner Ferenc*, *Kovács László* (Gy 81), *Megyeri Sándorné* (Ph 72 édesanyja), *Dakos László*, *dr. Varga Lajos* (Ph 54), *dr. Bizse László* (Ph 86) és *Bizse Lászlóné*, *Varga Gyula* (Gy? Ph? 77), *Láng András* (Gy 67), *dr. Ruff Flórián* (Ph 81), *Meggyes Gábor* (Ph 60) és *Meggyes Gáborné*, *lányuk Noémi* és *unokájuk*, *Giegler András* (Ph 91), *Vincze József*, *Kálmán István*, *Bánáti Miklós*, *Schell Tamás* (Ph 02), *Putyora Gábor* (Gy 98), *Putyora Tibor* (Gábor öccse, piarista diák), *Magyarosi Gyula*, *Ripszám János* (Gy 76), *Bálint Béla* (Gy 92), *Isó Károly*, *Bischof Péter* (Ph 75), *Varga László* (Gy 66)

2. Somogyvári találkozónkra július 3-án, napsugaras, kellemesen meleg nyári időben közel harmincan gyűltünk össze. A Kupaváron, a romoknál *Ungvárszky Imre* atya, helyi plébános és bencés diáktársak celebrálták a szentmisét.

Délben az árnyas fákkal ölelt Kiskupa étteremben költöttük el az ebédet, majd a teraszon *Gereben Ferenc* (Ph 60) professzor úr, diáktársunk előadását hallgattuk meg a magyarok nemzetudatáról. Az érdekes előadásból megtudtuk, hogy a környező országokban élő magyarok közül az olvasott irodalmi művek alapján Erdélyben és a felvidéken a legerősebb a kötődés. Mi, az anyaországban élők, nem tulajdonítunk különösebben jelentőséget magyarságunknak.

Az előadást követően a Széchenyi-kastélyt tekintettük meg *Móring József Attila* polgármester úr vezetésével, majd a Kupaváron a feltáráról és a további tervekről beszélt a település első embere. Elhangzott, hogy a jövő évi Szt. László-jubileum úgy lenne teljes – a jelenlevők megfogalmazásában –, ha bencés jelenlét erősítené az ünnepet.

E gondolatokkal zártuk késő délután a találkozót.

3. 2004 július 8-án 18 órakor Bencés Nap volt a kaposszentjakábi bencés apátsági romkertben. Az 1061-ben alapított apátságot 2002. augusztus 20-án *Ambrus atya* és a *polgármester* adta át felújítva a városnak. Csodaszép lett a romkert, kilátót is építettek, valamint van egy klassz bográcslási hely is (nemrég egy kis társasággal kipróbáltuk).

A programban volt: *Pannonhalma dr. Rados Tamás OSB szemével* (fotóanyag a pannonhalmi gimnázium kortörténeti értékű gyűjteményéből) és *dr. Cs. Varga István* (Gy 64) diáktársunk könyvbemutatója: *Rokonföldön – szellemi utazás Erdélyben és Csángóföldön. Beszélgetés a szerzővel és Jáki Teodóz OSB* (Ph 47) bencés tanár úrral. A könyvetek a helyszínen a Szent István katolikus könyvesbolt árusította.

4. Szeretnénk egy koraőszi találkozót, „szeptember végén” – az időpont alapján akár irodalmi is lehet – rendezni. Jó lenne valakit irodalmi témában megnyerni (Richárd Atyát?). Van alkotóház és konyha, ahol egy jó bográcslási alapját megteremhetnénk. Ha találnánk egy művészt is, akinek a képeit, alkotásait ki lehetne állítani, az még több embert vonzhatna.

Mindenkit szeretettel várunk családostul a következő alkalomokra!

Tóth Ambrus (Ph 88)

Együtt örvendünk és gratulálunk!

Legutóbbi hírlevelünk nyomdába adása óta a következő diáktársak megtiszteltetéséről szereztünk tudomást:

Dr. Olofsson Placid OSB (Bp 33) atya 2004.06.18-án ünnepelte pappá szentelésének 65 éves évfordulóját: vasmisés lett! Vasmiséjét az évforduló napján Pannonhalmán, rá két napra, vasárnap, szolgálati helyén, a Szent Imre templomban, majd Rómában is megmutatta.

Szalai Béla (Ph 58) barátunknak (aki „mellékesen” a BDSZ főtitkára), az esztergomi Mária Valéria hid újjáépítése ny. miniszteri biztosának a magyarországi közúti közlekedés infrastruktúrája megvalósításához nyújtott több évtizedes tervezői, hálózatfejlesztői, közlekedésbiztonsággal kapcsolatos szabályozási tevékenységéért és a Nemzetközi Útügyi Világszervezetben ellátott képviselőletéért a Magyar Köztársaság Elnöke a *Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjét* adományozta.

Czigány György (Gy 48) diáktársunk, költő, író, zongoraművész, televíziós és rádiós ismeretterjesztő, afféle „ezredfordulós polihisztor” a Szent István Könyvhéten a *Stephanus Alapítvány* és a Szent István Társulat rangos irodalmi elismerésében, a *Stephanus-díjban* részesült.

Szeghalmi Elemér (Bp 47) diáktársunk „csak” 75 éves. Az *Új Ember* 2004. június 20-i számában kedves gondolatokkal méltatta *Tóth Sándor* „A megtartó irodalom szolgálatában” címmel „öreg” munkatársát.

Isten áldása kísérelje további életeteket, munkátokat is!

A BDSZ elnöksége

Kedves Pápai Bencés Öregdiákok!

(Olvasd el, körlevél helyett!)

Kedves Barátaim!

Az idén június 20-án tartottuk az öregdiákok összejövételét a pápai volt bencés gimnáziumban. A tavalyi 11 fős részvétellel szemben az idén 25 fő volt jelen, amit mindannyian örömmel regisztráltunk.

A találkozó számunkra legfontosabb résztvevője *Koczor László* volt, aki gimnáziumunkban 1934-ben érettségizett. Ő tehát – sajnálatos módon az osztályukból egyedül – tartotta a 70 éves jubileumát. Mind őt, mind kedves feleségét nagy szeretettel fogadtuk, s gratuláltunk frissességükhöz, fiatalos megjelenésükhöz.

Bősze Béla barátunk ugyancsak megtisztelte az összejövételt – tavaly ő volt a doyen –, most viszont az érettségijük 65 éves jubileumát ünnepelték. Ugyanezen osztályból *dr. Vattay Gyula* ny. sebészfőorvos, *Vattay Laci* bátyja szintén megjelent. Ezzel nem fogytunk ki a jubileumokból: az 1944-ben érettségizettek a 60 éves találkozójukat tartották, s az osztályukból *Doroszlav Bélát*, *Gáti Lacit* (ő tavaly is eljött), *Molnár Misit* (kedves feleségével együtt) és *dr. Németh Lacit* köszönthettük.

Paksi Pista az idén is különféle figyelmességekkel kedveskedett: a bencés templomból három színes felvételt kaptunk (egyiken a fekete Krisztus is látható a mellékoltár mellett, boldogult *dr. Orbán Dezső* osztályfőnökünk misézett ott mindig, s mi ministráltunk). Ugyancsak ő hozta a Pápa és vidéke történetéről a Pápai Jókai Mór Városi Könyvtár kiadásában időszakosan megjelenő *LAPOK*-ból azokat a példányokat, amelyek értékes tájékoztatást adnak a város múltjáról (a fehér barátok templomkriptájáról, a valamikori, rettenhetetlen pápai ejtőernyősök parancsnoka, *vitéz Szügyi Zoltán* vezérezredes egy 1945-ben kelt memorandumáról, a marcaltői régi – 1945 után elpusztult – Esterházy-várkastélyról). Hálás szívvel vettük tőle az ajándékokat, amik valamikori gimnazista létünk városának, környékének múltját részletezik, de a jelenről is dokumentumot szolgáltatnak: arról, hogy a város kulturális élete ismét virágzik, pezseg, nem hiába hívták a várost a Dunántúl Athénjének.

Balogh Laci az elhunyt diáktársáról emlékezett meg, szavai után „Üdvözlégymáriát” mondtunk. Ő vetette fel, hogy a találkozóinkon nincs közös részvételünkkel tartott szentmise. Ennek okait tisztáztuk: a fő ok a paphiány, főleg vasárnap. Erre is tekintettel a jövő évi találkozót szombati napon tartjuk, szándékunk szerint a bencés templomban kezdjük, s utána megyünk át a gimnáziumba. A szervezők a pápai diáktársak: *Gáti Laci*, *Balázs Laci*, *Paksi Pista* vállalták. A szervezők tájékoztatására mondom el, hogy *Pintér Ambrus* atyával (gimnáziumi tanár) találkoztam Pannonhalmán. Ő is pápai diák volt, már az államosított gimnáziumban. Jelezte, hogy szándékában áll egyszer eljönni a pápai találkozóra.

Sajnos, a jelenléti íven a résztvevők nem tüntették fel a címüket, telefonjukat; ez ügyben a nyomozást megkezdtük.

Sajnálatos halálhírekről kaptunk értesítést: *Mayer Laci* (Pp 44) a közelmúltban hunyt el. *Polgár Jóska* (Pp 43) osztálytársunk tavaly halt meg, de menyétől csak az idén kaptam értesítést a szomorú esetről. Nyugodjanak békében!

Osztályunkról néhány hír: *Turner Feri* és *Virág Laci* előzetesen kimentették magukat; megjelent viszont *Dekovics Sanyi*, akinek a szívéen nemrég hajtottak végre by-pass műtétet. Örültünk a felépülésének. *Nemes Béla* ismét vállalta a jövő évi közös ebéd megszervezését, amit köszönünk.

Néhány kulturális, részben a pápai bencés öregdiákokat is érintő hír:

– Tavaly ősszel jelent meg „A DUNA-MEDENCE – TEGNAP, MA – HOLNAP”; Prof. Dr. Varga József (1923-1998) pápai diák, recski rab, bécsi professzor” c. könyv a Pápai Jókai Mór Városi Könyvtár gondozásában. A könyv első része *Varga József* (Pp 42) életrajzi adatait és tudományos munkásságának ismertetését tartalmazza, a második rész e munkákból közül válogatott szemelvényeket. A kis példányszámból a java rész már elfogyott. Jóska barátunk 1942-ben érettségizett, és sok szenvedésen ment keresztül. R.i.p.!

– Ez év június 3-án tartotta Pápan *dr. Hauber Károly* a „Türrös füzetek 2.” c. könyv bemutatóját (szerk.: *Gruber Marianna* – *dr. Hauber Károly* – *Vékony Judit*). A sorozat szép kezdeményezés, a gimnázium volt tanárait mutatják be. (A Türrös füzetek 1.-ben *Mayer Pista* bátyánk szerepelt.) A most megjelent 2. sz. könyvben *Kelemen Krizosztom* főapát és *dr. Szalay Jeromos* főiskolai tanár, párizsi főlelkész életútja olvasható. A gimnázium – figyelmességből – a könyvet június 20-án, találkozóinkon az aulában kiállította, abból az öregdiákok közül többen vásároltak. A példányok a gimnáziumban kaphatók, ill. megrendelhetők.

– Nem bencés, de katolikus vonatkozású hír, hogy „Budai Atlantisz” címmel megjelent a volt Budai Szent Imre Kollégium (1900-1948) és az utána az épületben működő állami egyetemi diákokthoz történetét bemutató könyv. Kiadó a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Baross Gábor Kollégiuma és a Műegyetemi Kiadó. Bolti forgalomba nem kerül, csekély nyomdai költséghozzájárulás mellett a Kollégiumban (1114 Bp., Bartók B. u. 17. /tel.:463-4158/) kapható.

Jelen körlevelet postai úton nem küldöm szét, mert ígéretet kaptam *dr. Könyves Tóth Kálmán* (Ph 47) barátunktól, hogy a legközelebbi Bencés Hírlevélben közzéteszi. A június 20-i összejövételünkön néhány diáktárs belépési szándékát jelezte a BDSZ-be, adataikat továbbítottam, megtakarítva számukra a levelezés fáradságát.

Azoknak, akik az érettségi találkozókon megjelennek, szívet melengető érzés a volt Alma Mater és a régi diáktársak köszönetése. Ennek oka – a tradíció túlmenően – az, hogy életünk során nyolc éven keresztül aligha voltunk egy közösség tagjai úgy, hogy a személyek nem változtak, a szervezeti keret állandó maradt. Ezt a feltevést igazolja az is, hogy a négy éves gimnáziumi rendszerben a találkozók vonzó ereje jelentősen kisebb.

A jövő évi pápai találkozónkat

2005. június 25-én szombaton de. 11 órai kezdettel

tartjuk meg, terveink szerint a bencés templomban celebrálandó misével kezdve, utána a gimnáziumban jövünk össze. Mindannyiatokat szeretettel várjuk!

Valete!

Dr. Harsányi László (Pp 43)

Keszthely – zalai szervezet

Kedves Diáktársak!

Jól sikerült a nyári Szent Benedek-ünnepségünk, mely 2004. július 18-án Nagykanizsán a piarista kápolnában szentmisével kezdődött. Vendéglátónk Szabó Ádám (Gy 70) plébános atya volt. Velünk ünnepelt Ladocsy Gáspár dr. (Gy 70) püspök atya, a szentbeszédet a koncelebrációs szentmisén Bánhegyi Miksa OSB atya mondta. Megtisztelte ünnepségünket Szalai Béla (Ph 58), szervezetünk főtájkára is.

További második fél évi programjainkra is hívunk, kérjük, rendezvényeinken minél nagyobb számban jelenjete meg.

2004. szeptember 18-19. (szombat, vasárnap): Autóbuszos kirándulás: Tokaj-Szerencs-Sárospatak. Jelentkezni július 1-ig 2000,- Ft/fő foglalóval lehet, Nagykanizsán dr. Kolonics Gyulánál (Ph 61, mobil: 06/20/808-4789), Zalaegerszezen Major Zsoltnál (Ph 77, mobil 06/30/417-1026), Keszthelyen Fentős Attilánál (Gy 85, mobil: 06/30/217-6443). A kirándulás várható költsége 8-10 000 Ft/fő, ez tartalmazza az utazás, a szállás és kétszeri meleg étkezés díját. Jelentkezéseket max. 50 főig tudunk elfogadni.

2004. október 16. (szombat) **11.00:** előadás a keszthelyi főtéri plébánia hittantermében. **Előtte 10.00:** szentmise a Magyarok Nagyszonyja templomban (főtéri templom). Előadónk: Dr. Oloffson Placid OSB (Bp 33).

2004. november 14. (vasárnap) **10.00:** Bencés szentmise Zalaegerszezen, a ferences Szent Márton templomban (Rákóczi u. 66.).

A sörözések időpontja: **minden hónap első hétfőjén 18 óra Keszthelyen**, a Margaréta Étteremben.

Diáktársi üdvözléssel

Benkő Zoltán (Gy 85) elnök

Bencés Diákok Veszprém Megyei Egyesülete

DÍSZELgünk – 2004. június 20. vasárnap

Veszprémi barátaink meghívására nem először vettem részt a tavasz végén, nyár elején tartott, immár hagyományos egésznapos összejövetelükön. Az alap gondolat nagyszerű – ezért más szervezeteinknek is őszintén ajánlható – részint azért, mert a program családos (egyfajta „házas hétvége”), részint pedig azért, mert a mesteri szervezés révén a lélek, a szellem és a test egyaránt úgy kap táplálékot, hogy mindegyikben öröm részesülni és később öröm rájuk visszagondolni.

A nagyszerű összehangoltság annak tudható be, hogy szinte minden egyetlen személyre épül. Dr. Varga Ottó (Ph 69) diáktársunk az, aki kigondolja, előkészíti, megszervezi, lebonyolítja, aki gondoskodik a helyszínről, a szentmise celebrálójáról, (szükség esetén, amint most is) annak segédeszközeiről, egy vagy több nivós ismeretgazdagodás előadójának meghívásáról, a közös ebéd nyersanyagainak beszerzéséről, sőt elkészítéséről (!) is.

Mindez nagyon jó nekünk, akik önfelelt élvezői vagyunk csupán a pompás együttlétnek, de bizonyára óriási teher Ottó barátunk vállán, aki úgy elkényeztette ezt a kis közösséget, hogy alig akad valaki, aki fölajánlaná neki segítségét. Így történt ez idén is, amikor a találkozó helyszíne TAPOLCA volt és a városhoz tartozó szomszéd település, DÍSZEL.

Maradandó élményt nyújtott már a gyülekezés is a hónap elején fölavatott Trianon-élmélműnél. Szívet szorító, de egyben gyönyörködtető a kompozíció: négy, zsámoly-magasságú szegmensben üveglapkákkal lefedett 16-16 tégelyben látható a nagy haza 63 vármegyéjének és Fiumének földjéből egy-egy maréknyi. Az emlékmű közepére egykori tanítványom, Tihanyi Zoltán építőmérnök-tervező közös sisakkal lezart négy karcsú oszlopot álmódott. A nyitott tornyocskában egy 35 kg-os szép hangú harang lakik. Meg is szólal minden délután fél öt órakor. A szomorú és szégyenletes diktátum aláírásának időpontjában elsírja a „városnak és világnak”, hogy 1920. június 4-én Muhinál és Mohácsnál sokszorta nagyobb tragédia szakadt árva nemzetünkre.

Kis ünnepség keretében dr. Kóváry Gyuri (Ph 69) tolmácsolásában meghallgattuk a tervező cikkét, utána dr. Bartalis Imre

barátunk elgondolkodtató emlékbeszédét, gyönyörködtünk Varga Ottó kislányának, Gyöngyikének a megrendült áhítatot csengő hangokká oldó üde énekében, majd – javaslatomra – Jáki Teodóz OSB atya (Ph 47) ott helyben megtanultatta a fiatalabb évfáratú diáktársakkal is a Magyar Hiszekegy-et, amelyet mi öregek az 1948-as államosítás előtt szinte minden iskolai ünnepségen elénekeltünk:

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,

Hiszek egy isteni, örök igazságban,

Hiszek Magyarország feltámadásában! [Amen]

A találkozó további részeinek immár DÍSZEL-ben Lázár Jani (Gy 70) adott otthont. Tanyájának közösségi terme könnyedén befogad 50-60 embert. Itt vettünk részt a vasárnapi szentmisén. Teodóz atya jól előkészítette: szöveges-kottás segédletet osztott ki, ami még ünnepibbé tette a liturgiát. Homíliájában – tőle megszokott módon – „csángológiai” ismereteinket is gyarapította. Igazi családi mise volt: Szent Benedekhez szállt fel az ének, de természetesen elhangzottak nemzetünk imái, a Himnusz és a Szózat is.

Ezután folytatódott a szellemi töltekezés. Előbb Somogyi György művészettörténész vetített képekkel kísért előadását hallgattuk meg a Balatonnal kapcsolatos képzőművészeti alkotásokról, majd Szentmihályi Szabó Péter (Ph 63) készített együttgondolkodásra közéletünk időszerű kérdéseiről.

Időben eddig eljutván jótékonyan megmozdultak gyomornedveink is. Nem is váratott magára a nagyszerű és bőséges ebéd. Fő fogásának – és egyben attrakciójának –, a vaddisznó-pörköltnek a szabadtéri bogrács felől szállongó illata már az előadások alatt szerényen bár, de inycsiklandozóan bebelátogatott termünkbe. Amint közelébe férköztünk, megragadta második érzékszervként szemünket is. Életerős pirosságban fenségesen ragyogott, gyönyörűségezen vonyogott.

A bográcsot – hosszú fakanállal a kezében, rajon ki más kevergette, mint maga az alkotó. Aztán tányérjainkra került a párolgó gasztronómiai csoda: Ottó mesterműve. Állítom, a harmadik érzékszerv élménye nem csupán betetőzte, de meg is koronázta mindazt, amit a korábbi kettő csak sejtetni engedett. Igazi „Gesamtkunstwerk” volt; egyszóval: remekelés!

Kedves Veszprémiek, de mindenek előtt és fölött: Kedves Ottó! Ismételtlen megköszönöm a meghívást. Köszönöm, hogy Veletek lehettem. Nagyon szép napot szerezteél, szervezteél minden résztvevőnek. Kicsit szégyelljük is magunkat. Méltán, mert minden tennivaló ezúttal is a Te nyakadba szakadt. Szégyelljük, hogy nem segítettünk, de máris várjuk a jövő évi találkozást. Igyekszünk majd jobban viselkedni: több beleérző segítőkészséggel, tehát több szeretettel, tehát bencésebben!

Faber Miklós (Bp 48)

Vándordal

Ezt az országot
józanul kell szeretni,
mint hús kezét
favágó apánknak.

Ezt az országot
egyszerűen kell szeretni,
mint gyermeket,
aki vérünkből való.

Ezt az országot
szerelmesen kell szeretni,
mint a forró földeken
kapáló lányokat.

Ezt az országot
leborulva kell szeretni,
mint a tarka temetőt,
mely anyánkból virágzik.

Ezt az országot
megsiratva kell szeretni,
mint suttogó párunk könnyeit,
melyekkel eltemet.

Czigány György (Gy 48)

Bácskai szervezet

2004. szeptember 17-én, pénteken este immár az **5. Bajai Bencésdiák Halászléévre** kerül sor a megszokott helyen, ahol a szervezők szerint a halászlé és a hangulat semmivel sem lesz rosszabb, mint a korábbi négy együttlétben. Részletes programról érdeklődni és a részvételre jelentkezni lehet a BDSZ bácskai szervezetének elnökénél, Vancsura Lászlónál (Ph 84). Mobil telefon: 06/30/488-0470. (Sz. B.)

Délkelet-magyarországi szervezet

Rákos Gyula (Ph 54) lemondott a szervezet vezetéséről, helyette, egyelőre megbízottként (a közeljövőben esedékes választásig), *Atlasz Henrik* (Ph 52) diáktársunk „bonyolítja” (mint szokás mondani, de reméljük, inkább egyszerűen vezeti) a szervezet ügyeit. A BDSZ elnöksége ezúton is kifejezi köszönetét Gyula barátunknak eddigi fontos munkálkodásáért, másrészt Isten áldását kívánja *Henrik* tevékenységére.

Tolna megyei szervezet

1. Elnökünk, *Antal Géza* atya (Ph 66) meghívására június 12-én a pécsváradai plébánián bencésdiák találkozó volt: A gyülekezést követően Te Deum a templomban, majd ebéd.

2. Legutóbbi (2004.03.09.), Szekszárdon tartott összejövetelünk – a megelőző súlyos hóvihár ellenére 15-en voltunk! – jó hangulatban telt: Géza a szokott mély és értékes „útravalóval” látott el bennünket a nagybőjtre; együttlétünk értékét „plébános atyáink” részvétele, megnyilvánulásai, s diáktársunktól a korábban megbeszéltek szerinti előadás emelte. – Megbeszélünk a szervezeti élettel kapcsolatos történéseket is.

3. *Bíró László* püspök úr (Gy 69) június 27-én – Szent László király ünnepén – Szekszárdon a belvárosi templomban mutatott be szentmisét 30 éves papi, 10 éves püspöki jubileuma alkalmából. Bizonyosan öröme szolgált, hogy közülünk is valahányan megjelentünk és köszöntöttük.

4. Ugyancsak *Bíró László* püspök úr mondott ünnepi szentmisét Szekszárdon a belvárosi templomban 2004. július 25-én (vasárnap) 11 órakor, bajor vendégei részvételével.

Endrődi István (Ph 83)

Kedves Diáktársaim!

Ez év júliusában elhunyt *dr. Vágvölgyi Ádám*, a budapesti bencés gimnázium 1940-ben érettségizett egykori diákja; építőmérnök, a számítástechnika mérnöki alkalmazásainak egyik hazai úttörője, veterán sportrepülő és élete utolsó két évtizedében a repüléstörténet kutatója.

Véletlenül ismerkedtünk össze, talán nyolc évvel ezelőtt: ő is Kőbányán lakott, pár száz méterre mindössze. Ha néhány évtized különbséggel, de ugyanabban a mérnöki szakmában dolgoztunk, és közös volt érdeklődésünk a számítástechnika iránt is, amelynek legújabb vívmányait fiatalokat megszerényítő türelemmel, felfedezőkésszeggel és hozzáértéssel használta most is.

Szerencsés ember volt – ha ez szerencsén múlik –, mindig megőrizte szellemi frissességét, józanságát, hogy életének sok nehézsége ellenére sem vált megkeseredett emberré. Szovjet hadifogság, gyakori elbocsátások – amelyek közül csak egy, de nem az utolsó volt az az 1957. februári, amelyet két és fél évi fizikai munka követett –, kíméletlen vagy gerinctelen főnökök, párttitkárok, személyzetisek, az utóbbi évek köpönyegforgatói: mindezekre nagyvonalúan legyintett, és miert is ne, hiszen elég azt tudni, hogy végül neki lett igaza.

Jónéhány éve nem volt már a diákszövetség pannonhalmi találkozóján, de az idén megromlott egészsége ellenére is feltétlenül ott akart lenni. Együtt mentünk, és hogy bármikor haza tudjunk indulni, ha netán rosszullét jönne rá, ezért – más jármű híján – egy öreg Trabanttal. Kalandos és hosszú volt az út, mert az autó állapota miatt elkerültük az autópályát, és ha már arra jártunk, útba ejtettük a túloldali Komáromot is, az Európai Unió adta szabad határátkelést kipróbálni. Pannonhalmán szomorúan konstataálta, hogy egyetlen osztálytársát sem találta, és ismerőst se nagyon. De azért jó hangulatban telt el a nap, és minden megpróbáltatás ellenére baj nélkül.

Másnap örömmel mondta, milyen jót tett a kirándulás, elmaradt az utóbb rendszeressé vált éjszakai rosszullét is.

Két hét múlva kórházba került, ahol csak a betegség előrehaladott voltát állapították meg. Újabb két hét múlva, július 1-jén meghalt. Idén lett volna 83 éves.

A pannonhalmi találkozó napjáról találtam néhány felvételt a fényképezőgépemben: Komáromban az Európa-tér és a volt bencés gimnázium, a Hegyen az eső elől az árkádok alá húzódva ebédelő diáktársak, a baráti találkozó. Vágvölgyi Ádám már egyik képen sem található.

Nyugodjék békében!

Szalay Miklós (Ph 69)

Budapesti szervezet

A hónapok második hétfőjén 17 órakor várjuk szeretettel a volt bencés diákokat és érdeklődő vendégeket a Szent Benedek Iskola dísztermében (**Budapest, I. ker. Fő utca 30.**).

09.13. – *Dr. Németh Andor* (Bp 37): Esztergom érseksége és érsekei

10.11. – *Szikora József* (Ph. 67): Hit és média

11.08. – *Sasvári Szilárd*: Média a 21. században

11.13. – „Kézfogás” találkozó, Tihany

11.13. szombat 17.00 – Közös rekviem elhunyt tanárainkért és diáktársainkért a **Margit körüti ferences templomban** (Budapest, II. ker.). Utána *agapé* a Tamás Alajos Közösségi Házban (II. ker. Rómer Flóris u. 2-4.). Szeretettel hív és vár mindannyiunkat a ferences diákszövetség és az egyházi iskolák öregdiákszervezeteinek a szövetsége, a Pax Hungarica (ennek a BDSZ is tagja).

11.27. – Küldöttgyűlés

12.13. – *Gereben Balázs* (Ph 52): Robert Schuman, Európa atya

2005.01.10. – *Tóth Gábor* igazgató: A budapesti Szent Benedek Általános Iskola és Gimnázium

Ember Károly (Bp 51)

1085 Budapest, VIII. József krt. 43. tel.: 266-6750

„Bencés sörözés” Budapesten: általában a hónap 3. hétfőjén – szeptember 20., október 18., november 15., december 20., 2005. január 17. – 19 órától kb. 23 óráig, a **Kisvigadó étteremben (Budapest, XI. Villányi út 34.)**. Akár fél óra is gyere el és hozd magaddal osztálytársaidat! A „dr. Németh” néven foglalt hosszú asztalhoz bátran üljetek le. *Az elnökség*

Néma angyal

A pannonhalmi gimnázium gyűjteménye Budapesten

A pannonhalmi bencés gimnázium és kollégium kortárs művészeti gyűjteményéből nyílt kiállítás *Néma angyal* címmel a *Pintér Sonja Kortárs Galériában* (Budapest, Falk Miksa u. 10.).

Már számos magyar és külföldi kortárs festő- és fotóművész ajándékozta egy-egy alkotását a pannonhalmi bencés gimnáziumnak az elmúlt évek során. Ezek az alkotások az iskola falaira kerültek, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy a gyermekek „szokják” a kortárs művészetet, hiszen ők ebben a világban élnek, s talán ezek a képek róluk is szólnak, fontos üzenetet hordozhatnak a diákok és tanáraik számára. Akár egy rendhagyó keresztútra – amelynek stációi hétköznapi helyzeteket, embereket bemutató fényképek sorozata –, akár két kopasz fa egyszerű, mégis beszédes fotójára vetődjön is az ember tekintete.

Ezek a műalkotások veszik körül a diákokat a tanórákon, a folyosókon, a diákoththoni szobákban, életük részét képezik – akarva-akaratlanul. Az iskola igazgatójának, *Horváth Dori Tamásnak* a szavait idézve: „A képek úgy vannak ott, mint az angyalok. Szótlanul, némán, de mégis sugárzón – beszédesen. Nem nekik kell megtanulniuk a mi nyelvünket, hanem nekünk az övéket. És a kamaszok el-eljárnak ebbe az örökké nyitva tartó nyelviskolába.”

Az elmúlt évek során mind több alkotás került az iskola falaira. Így lassan a legnagyobb magyar egyházi kézben lévő kortárs művészeti gyűjtemény jött létre. A pannonhalmiak pedig úgy döntöttek, megosztják velünk azt, amit ezek a néma angyalok közvetítenek számukra, s most már számunkra is. Ahogy *Marosi Ernő* művészettörténész a kiállítás megnyitóján fogalmazott: „Az angyal hírvivő, lélektől lélekig közvetíti a műalkotást. Jelentést hordoz, némán, s mi a szemünk segítségével érthetjük meg ezt a jelentést.”

Az alkotások ugyan nincsenek megszokott környezetükben, de talán mégsem érzik magukat idegenül, hiszen egy volt bencés diák felesége ad nekik otthont galériájában, Budapesten. A kiállítás, sajnos, csak augusztus 19-ig látható. – (*Utánközlés az Új Ember 2004. május 2-i számából*) *Bodnár Zita*

„Vajh hol van lakásuk?”

Kérem, címváltozásokat azonnal jelentsétek. **Jelenleg 84 cím hibás.** A listát folyamatosan helyesbítem, mégis minden alkalommal sokat – legutóbb vagy 25-öt – *elköltözés stb.* miatt visszahoz a posta, így a hiba mindig „újratermelődik”.

Dr. Könyves Tóth Kálmán (Ph 47)
H-1103 Budapest, Salamon u. 11/b
Tel.: 00/36/1/262-5071
E-mail: drkttk@freemail.hu

Név, vélt gimn., év és szervezet	Név, vélt gimn., év és szervezet
Bandinter Tamás	Mihályfi Miklós Pp 42 Bp
Bánsági Béla	Zc Miskolczi László Ptl Km
Bata Nándor Ph 90 Sm	Nagy Endre dr. Ph 60 Bp
Bella Gábor Gy 90 Dm	Nagy Ferenc Ph 85 Bp
Bitskey Gábor Ph 80 Bp	Nagy Zoltán Gy 65 Gy
Bonta Kálmán	Németh András Pe
Borsos László Ptl Kh	Németh Barnabás Pe
Böröcz László Ph 98 Pe	Németh Ernő Gy 82 Gy
Breglovics Tamás Gy 67 Sz	Németh István Ptl 96 Dm
Czömpöly Tamás Ph 94 Se	Németh József dr. Ph 88 Dm
Császár Zsolt Gy 83 Fe	Ohetring Pál Ptl Gy
Cseh Gellért György dr. Gy 92 Pe	Ősz István Ph 63 Bp
Csermely Szabolcs Ph 74 Vác	Padeczy Józsefné Bp
Csíky László dr. Pp 34 Bp	Pálhegyi Sándor Gy 87 Sz
Csizmazia Antal Gy 35 Gy	Palócz András Gy
Csordás György Gy 73 Km	Pataky László Ph 89 Bp
Dovicsák Tamás Ph 82 Vp	Pék Győző Ph 73 Ny
Fábián József dr. Ph 78 Bp	Rácz Miklós Gy 93 Gy
Filiczky István dr. Gy 83 Bp	Radziwon András Gy 88 Tb
Glóner Csaba Gy 89 Km	Rentenher I. dr. Zc
Györgyi János Ph 75 Db	Ruzsics Balázs dr. Pe
Hamrák Sándor Bp 46 Bp	Sági Péter dr. Ph 87 So
Hóman Bálint dr. Bp 36 Bp	Sallai Géza Gy 85 Bp
Horváth József dr. Gy 76 Gy	Soltész László Ptl Ny
Horváth Sándor Gy 94 Sz	Steiner Mátyás Ph 80 Bp
Hutton-Mills, René Ph 85 Bp	Sugár Miklósné Ptl Kg
Kalácska József dr. Vác	Szalay Béla dr. Ph 64 Gy
Kálmán István Ph 72 Sm	Szépe László dr. Eg 30 Fk
Kelemen Attila Gy 90 Gy	Sztankay Árpád dr. Ph 74 Db
Kemény András Ph 80 Bp	Tihanyi Sándor Gy 79 Bp
Kemény Gyula dr. Ph 54 Km	Tóth Béla Ph 81 Se
Keszthelyi Gyula Gy 64 Gy	Tóth Béla Gy 90 Sz
Kisida István Gy 68 Pe	Tóth János Vp
Kiss Zsolt gk. pap Ph 87 Ny	Török Lajos Sándor Ph 57 Gy
Kocsis András Ph 76 Bp	Unger Ilona Ptl Kg
Kricsfalusy Mihály dr. Ph 75 Bp	Vámosy Béla Gy 82 Bp
László G. Farkas dr. Ko 34 Fk	Vannay-Skody Tamás Gy 86 Bp
Lelkes Péter Ph 63 Zc	Varga Miklós dr. Gy 85 Sz
Makay László Bp 48 Bp	Volf Kálmán Gy 69 Vp
Melegh Attila László Pp 46 Vp	Wessely Antal ifj. Fk
Mészáros József Ph 66 Vp	Wilhelm Gyula Bp 48 Bp
Mészáros Zsolt Ph 82 Vp	Zeledsényi Béla

Hivatalos címünk

1. A **BDSZ**-nek, **elnökségének, adminisztrációjának** szánt küldeményeiket a **BDSZ Húvösvölgyi Dokumentációs Helyi Szervezete** címére küldjétek:

Horányi Márton (Ph 83)
H 2083 Solymár, Terstyánszky u. 10.
tel.: 26/360-810 este (fax is), 30/964-6632
vagy **Bognár Melinda** ügyvivő
tel.: 1/391-1413 (fax is)
e-mail: auditkft@mail.datanet.hu

2. A **Hírlevéllel** és az **Almanach**kal kapcsolatos küldeményeiket (címváltozást!), kérem, **közvetlenül** nekem küldjétek:

Dr. Könyves Tóth Kálmán (Ph 47)
H-1103 Budapest, Salamon u. 11/b
Tel.: 1/262-5071; e-mail: drkttk@freemail.hu

Területi szervezeteink

A * - gal jelöltek önálló jogi személyiségű egyesületek. – [Rövidítés]

BDSZ **Bácskai Szervezete [Bá]**
6500 Baja, Szeremlei u. 20.
79/321-028, 30/488-0470 Vancsura László (Ph 84)

BDSZ **Budapesti Szervezete [Bp]**
1085 Budapest, József krt. 43.
1/266-6750 Ember Károly (Bp 51)

BDSZ **Debreceni Szervezete [Db]**
4026 Debrecen, Jókai u. 22.
52/446-186 Dr. Surányi Béla (Ph 61)

BDSZ **Délkelet-magyarországi Szervezete [Dm]**
6791 Szeged, Barátság u. 2/a
62/460-288 Atlasz Henrik (Ph 52)

BDSZ **Egri (Heves megyei) Szervezete [He]**
3300 Eger, Hadnagy u. 11.
36/310-441 Dr. Hanis Béla (Gy 75)

BDSZ **Északkelet-magyarországi Szervezete [Km]**
3907 Tállya, Rákóczi u. 37.
47/398-118 Dr. Sója Szabolcs (Ph 58)

BDSZ **Fővároskörnyéki Szervezete [Fk]**
1211 Budapest, Kossuth L. u. 24. 8/35.
1/277-2186 Kovács Dezső (Cs 51)

*BENCÉS DIÁKOK **Győri Egyesülete [Gy]**
9022 Győr, Széchenyi tér 9. (Jedlik terem)
96/550-844 Molnár Zsolt (Gy 85)

BDSZ **Keszthelyi Szervezete [Kh]**
8360 Keszthely, Schwarz D. u. 84.
83/515-113, 515-110 Benkő Zoltán (Gy 84)

BDSZ **Komárom-Esztergom megyei Szervezete [Tb]**
2800 Tatabánya, Béla király krt. 20. I.2.
34/334-973 Domnanovich Tamás (Kg 49)

BDSZ **Kőszegi Iskolaszervezete [Kg]**
9730 Kőszeg, Bajcsy-Zs. u. 19.
94/360-223 Dr. Szerdahelyi Endre (Kg 43)

BDSZ **Nyíregyházi Szervezete [Ny]**
4400 Nyíregyháza, Tompa M. út 17. fszt. 2.
42/316-812 Gondos Lajos (Ph 57)

*BENCÉS DIÁKOK **Pécsi Egyesülete [Pe]**
7621 Pécs, Perczel M. u. 35.
72/326-768 Hábel János (Ph 82)

BDSZ **Piliscsabai Szervezete [Pp]**
1125 Budapest, Mátyás király út 47.
1/466-7615 Dr. Maróth Miklós (Ph 61)

BDSZ **Somogyi Szervezete [Sm]**
7523 Kaposfő, Kossuth L. u. 163.
82/477-187, 30/9793-109 Dr. Antal László (Ph 73)

BDSZ **Soproni Szervezete [So]**
9400 Sopron, Templom u. 1.
99/523-766 Venesz Ernő (Gy-Ph 49)
e-mail: szentbenedek@mail.datanet.hu

BDSZ **Székesfehérvári Szervezete [Fe]**
7013 Cece, Deák F. u. 30.
25/235-020 Kovács János (Ph 86)

BDSZ **Szentendrei Szervezete [Se]**
2000 Szentendre, Szarvashegy 5.
26/718-138, 70/941-4635 Dr. Kovács Attila (Ph 55)

BDSZ **Szombathelyi Szervezete [Sz]**
9700 Szombathely, Deák F. u. 51.
94/317-793, 313-275 fax Harangozó Bertalan (Gy 73)

BDSZ **Tolna megyei Szervezete [To]**
7720 Pécsvárad, Plébánia
30/574-836 Antal Géza sac. (Ph 66)

7100 Szekszárd, Körösi Csoma Sándor u. 32.
74/314-364, 20/423-517 ügyv. e.: Endrédi István (Ph 63)

BDSZ **Váci Szervezete [Vác]**
2600 Vác, Gerle u. 26.
27/313-072 Laczus Géza (Ph 58)

*BENCÉS DIÁKOK **Veszprém Megyei Egyesülete [Vp]**
8200 Veszprém, Varga u. 4/c
88/425-933, 401-366 este Bischof Péter (Ph 75)

BDSZ **Húvösvölgyi Dokumentációs Helyi Szervezet [HD]**
2083 Solymár, Terstyánszky u. 10.
26/360-810 este (fax is), 30/964-6632 Horányi Márton (Ph 83)

1/391-1413 (fax is) Bognár Melinda
e-mail: auditkft@mail.datanet.hu

Kiadja a Bencés Diákszövetség, felelős *Faber Miklós*, a BDSZ elnöke.

Szerkesztőbizottság:

Deli Gergely, Feiszt György, Krámlí Péter, Szikora József,
olvasó- és technikai szerkesztő: *dr. Könyves Tóth Kálmán,*
főszerkesztő: *dr. Scherer Norbert*

Nyomta a Komp Nyomda, Budapest, XIII. Tel.: 329-7655

TÁJÉKOZTATÁSUL, hogy mindenki jól értelmezhesse a minden évben megküldött kimutatást

Könyv. dátuma	Bizonylat dátuma	Sz. Rendez. kév	Rendez. azonos.	Telj. dátum	Fiz. h.idő	Nap MI kód	Tartozik	Követel	
9.02.01	4.01.01	1	98	1	01.01	501 I	200.00		
94.év tagdíj előírás									
9.02.01	5.01.01	1	98	1	01.01	515 I	200.00		
95.év tagdíj előírás									
9.02.01	6.01.01	1	98	1	01.01	05.31 299 I	200.00		
96.év tagdíj előírás									
9.02.01	6.05.31	30	98	1	05.31	301 I		500.00	
tagdíj befizetés									
9.02.01	7.01.01	1	98	1	01.01	510 I	200.00		
tagdíj előírás 97.év									
9.02.01	7.11.13	66	98	1	11.13	301 I		200.00	
tagdíj befizetés									
9.02.01	7.12.22	86	98	1	12.22	301 I		300.00	
befizetés									
9.02.01	8.01.01	1	98	1	01.01	510 I	300.00		
98.év tagdíj előírás									
9.02.01	8.05.30	17	98	1	05.30	401 I		500.00	
tagdíj befizetés									
9.02.01	4.11.15	128	98	126	11.15	301 I		400.00	
tagdíj befiz.									
*Összesen:							1,100.00	1,900.00	
*Egyenleg:								800.00	

Amelyik évre a tagdíj kötelezettség vonatkozik pl: 94, 95, 96 évek

„Követel” = tagok által befizetett összegek

Befizetések dátuma:
pl. 1998.05.30
1997.12.22

„Egyenleg” = a tag számlapozíciója azaz
„Tartozik” = tagdíj **elmaradás** van nyilvántartva, a mellékelt csekken **kérjük befizetni** a hiányzó összeget
„Követel” = tagdíj **túlfizetés** van nyilvántartva
Jelen esetben 800 Ft túlfizetés van kimutatva!

Kedves Diáktársam! A fenti formátumú folyószámla-kimutatást **tájékoztató jelleggel** küldjük. A jobb értelmezés kedvéért bemutatjuk az egyes adatok konkrét tartalmát. **Amennyiben eltérést tapasztalsz, kérünk, ne haragudj**, és hogy levélben, vagy az alábbi telefon vagy fax számok, illetve e-mail cím egyikén jelezd azt nekünk.
Kérünk, feltétlenül ellenőrizd azonosító adataidat: NÉV, LAKCÍM, ÉRETTSÉGI HELYE, IDEJE. Amennyiben rossz alapadatokat tartunk nyilván rólad, kérjük ennek mielőbbi jelzését a megadott címeken, telefonokon.
Egyéni azonosítótat, kérjük, minden küldeményeden tüntesd fel, így azt biztosabban azonosítjuk éppen veled, s nem kerül tévesztésünkből teljesen új lapra vagy valaki más nevére (bizony, néha sokan vagytok azonos nevéűek!).

Hivatalos címünk:
Bencés Diákszövetség 2083 Solymár Terstyánszky u. 10.
06-26/360-810 (üzenetrögzítő+fax); 06-1/212-2371 (munkaidőben); 06-1/212-2321;
06-1/212-2320 (fax)
06-30/964-6632 (mobil)
1/391-1413 (fax is, BDSZ Hűvösvölgyi Dokumentációs Helyi Szervezet, Bognár Melinda)
e-mail: auditkft@mail.datanet.hu vagy **marci@auditservice.hu**

Horányi Márton (Ph 83)